

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ FORM ZAMANLARI
ÇOK SATAN YAZAR

Jude Deveraux

Just Curious

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Pocket Star Books e-Kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.

Bültenimize kaydolun ve özel teklifler, bonus içeriğe erişim ve şu konularda bilgi alın
Pocket Star Books ve Simon & Schuster'dan en son yeni çıkanlar ve diğer harika e-Kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi
ziyaret edin
eBookNews.SimonandSchuster.com

SADECE MERAK

JUDE DEVEREAUX

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

İçindekiler

Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
Bölüm üçüncü
Dördüncü
Beşinci
Bölüm
Sonsöz
Yazar Hakkında

Bir

"MUCİZELERE İNANMIYORUM" DEDİ KAREN, E'L TİSİNE BAKARAK

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. Güneş ışığı Karen'in parlak ve temiz yüzünde parlıyor, onu makyajsız bir modelin "önceki" fotoğrafı gibi gösteriyordu. Ama makyajsızlık sadece mükemmel bir cildi, yüksek elmacık kemiklerini ve koyu zümrüt gibi gözleri ortaya çıkarıyordu. "Mucizeler hakkında tek kelime etmedim," diye cevap verdi Ann, sesinden bıkkınlığı anlaşılıyordu. Karen ne kadar güzelse o da o kadar esmerdi, yarım ayak daha kısaydı ve Çehvetliydi. "Tek söylediğim, Noel dansına gitmen gerektiğiydi.

kulüp. Bunda mucizevi olan ne?"

"Harika biriyle tanışabileceğimi ve yeniden evlenebileceğimi söylemiştin," diye Karen, sevgili kocasını ondan alan araba kazasını hatırlamayı reddederek.

"Tamam, vur beni, özür dilerim." Gözlerini kısarak bir zamanlar çok güzel olan yengesine bakan Ann, eskiden Karen'in güzelliği yüzünden kıskançlıktan çatladığına inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdi Karen'in saçları omuzlarında cansız ve cansız bir şekilde sarkıyor, kulaklarına kadar uzanıyordu. Üzerinde en ufak bir makyaj izi yoktu ve solgun rengiyle Karen makyajsız bir genç kız gibi görünüyordu. Eskiden giydiği şık kıyafetlerin yerine, Ann'in Karen'in ölen kocası Ray'e ait olduğunu bildiği eski bir eşofman giymişti.

"Eskiden golf kulübündeki en güzel kız sendin," dedi Ann hüzünle. "Seni ve Ray'i Noel'de dans ederken gördüğümü hatırlıyorum. Bademciklerin görünecek kadar yüksek yırtmaçlı kırmızı elbiseni hatırlıyor musun? Ama Ray'le birlikte dans ederkenki görüntünüz değerdin! O bacakların odadaki her erkeğin ağzını sulandırıyor. Denver'daki her erkeğin ağzının suyu akıyordu! Charlie'm hariç tabii, o hiç bakmadı."

Karen çay fincanının üzerinden hafifçe gülümsedi. "Buradaki anahtar kelimeler 'kız' ve 'Ray'. İkisi de artık bende yok."

"Beni rahat bırakın!" Ann feryat etti. "Sanki doksan iki yaşındaymışsın ve eşini seçmen gerekiyormuş gibi konuşuyorsun. Otuz yaşına girdin, hepsi bu. Bu yıl otuz beşime girdim ve yaş beni durdurmadı." Bunun üzerine Ann ayağa kalktı, eli

sırtını döndü ve bir fincan daha bitki çayı almak için paytak paytak lavaboya doğru yürüdü. O kadar hamileydi ki çaydanlığa zor uzanıyordu.

"söyledin," dedi Karen. "Ama ne kadar genç ya da yaşlı olayım, bu Ray'i geri getirmesin." İsmi söylerken sesinde bir tanrının ismini söylüyormuş gibi bir saygı vardı.

Ann derin bir iç çekti, çünkü bu konuşmayı birçok kez yapmışlardı. "Ray benim kardeşimdi ve onu çok severdim ama Karen, Ray öldü. Ve öleli iki yıl oldu. Yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

"Ray ve beni anlamıyorsun. Biz ..."

Ann'in yüzü sempati doluydu ve masanın öbür ucuna uzanarak Karen'in bileğini kavradı ve sıktı. "Onun senin için her şey olduğunu biliyorum ama bir adama verecek çok şeyin var. Hayatta olan bir adama."

"Hayır!" Karen sert bir sesle söyledi. "Yeryüzünde hiç kimse Ray'in yerinidolduramaz ve ben de kimsenin bunu denemesine izin vermem." Aniden masadan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Kimse anlamıyor. Ray ve ben sadece evli , ortaktık. Eşittik; her şeyi paylaşırdık. Ray işten çoraplarının rengine kadar her konuda fikrimi sorardı. Kendimi işe yarar hissetmemi sağlardı. Bunu anlayabiliyor musunuz? Ray'den önce ya da sonra tanıştığım her erkek bir kadının kıpırdamadan oturmasını ve güzel görünmesini istiyor gibi görünüyor.□ Ona fikirlerinizi söylemeye başladığınız anda garsondan hesabı ona vermesini istiyor."

□ Ann'in Karen'i yalanlamak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, çünkü Ann ne kadar iyi bir evlilikleri olduğunu ilk elden görmüştü. Ama Ann artık sevgili baldızının kendini dünyadan sakladığını görmekten bıkmıştı, yüzden Karen'a Ray'yarısı kadar bile erkek bulamayacağını söyleyecek değildi.

"Pekâlâ," dedi Ann, "duracağım. Eğer Ray için suttee yapmaya kararlıysan, olsun." Tereddütle baldızının sırtına sert bir bakış attı. "Bana şu bahset." Ses tonu Karen'ın işi hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

Karen pencereden başını çevirerek güldü. "Ann, hiç kimse senin herhangi bir konudaki fikirlerinden şüphe edemez. Birincisi kocamı sevmemi beğenmiyorsun, ikincisi de işimi onaylamıyorsun."

"Öyleyse dava et beni. Bence sen ebedi dulluktan ve yazarak ölmekten daha değerlisin."

Karen baldızına asla düşmanlık besleyemezdi çünkü Ann gerçekten de Karen'ın var olanların en iyisi olduğunu düşünüyordu ve bunun onların varlığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Evlilik yoluyla akraba. "Benim işim ," dedi masaya tekrar otururken. "Herkes iyi ve her şey gidiyor."

"□ at boring, huh?"

Karen güldü. "Korkunç derecede sıkıcı değil, sadece biraz sıkıcı."

"Peki neden istifa etmiyorsun?" Karen cevap vermeden önce Ann elini kaldırdı. "Özür dilerim. Tüm beyninle kendini bir daktilo havuzuna gömmek istiyorsan bu beni ilgilendirmez." Ann'in gözleri parladı. "Her neyse, bana şu muhteşem patronundan bahset. O güzel adam nasıl?"

Karen gülümsedi ve patronuna yapılan göndermeyi görmezden geldi. "□ e havuzdaki diğer kadınlar geçen hafta bana bir doğum günü partisi verdiler." Bunun üzerine kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı, çünkü Ann her zaman Karen'in birlikte çalıştığı altı kadın hakkında küçümseyici şeyler söylüyordu.

"Öyle mi? Peki sana ne verdiler? El işi bir şal mı, yoksa sallanan bir sandalye ve birkaç kedi mi?"

"Destek hortumu," dedi, sonra güldü. "Hayır, hayır, şaka yapıyorum. Her zamanki şeyler işte. Aslında hep birlikte bana çok güzel bir hediye aldılar."

"Peki neydi o?"

Karen çayından bir yudum aldı. "Aneyeglassesholder."

"Bir ne?"

Karen'in gözleri parladı. "Gözlüklerim için bir tutucu. Bilirsin, şu boynuna dolanan ipli şeylerden. Çok güzel bir tane, on sekiz karat altın. Tokasında küçük kediler var."

Ann gülümsemedi. "Karen, oradan çıkmalısın.□ Bu kadınların toplam yaşı üç yüz yıl olmalı. Ve senin gözlük takmadığını fark etmediler mi?"

"□ üç yüz yetmiş yedi." Ann soru sorarcasına ona baktığında Karen şöyle dedi: "□ yaşları toplam üç yüz yetmiş yedi yıl. Bir gün topladım. Gözlük takmadığımı bildiklerini ama otuzuna yeni basmış bir kadın olarak yakında gözlük gerekeceğini söylediler."

"Sizin gibi bir kadim için destek hortumu hemen köşede."

"Aslında Bayan Johnson geçen Noel'de bana bir çift verdi. Yetmiş bir yaşında ve onlara yemin ediyor."

Bunun üzerine Ann güldü. "Karen, bu ciddi bir mesele. Oradan çıkmalısın."

Karen fincanına bakarak, "Mmmmm," dedi. "İşimin bir faydası var."

"Neyin peşindesin sen?" Ann tersledi.

Karen baldızına masum bir bakış attı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ann bir an için sıraya yaslandı ve baldızını inceledi. "Sonunda anlamaya başlıyorum. Her şeyi bir kenara atmayacak kadar zekisin. Bana yardım et Karen Lawrence, eğer bana her şeyi anlatmazsan ve şimdi anlatırsan, seni cezalandırmak için korkunç bir yol düşüneceğim. Bebeğimi üç yaşına kadar görmene izin vermemek gibi."

Karen'in yüzü bembeyaz olduğunda, Ann onu yakaladığını anladı.

"Anlat!" "Bu güzel bir iş ve birlikte çalıştığım insanlar -"

Birden Ann'in yüzü . "Bana şehit rolü oynama. Seni sekiz yaşından beri tanıyorum, hatırladın mı? O yaşlı karılardan fazladan iş alıyorsun, böylece olan biten her şeyi biliyorsun. Bahse girerim o şirkette neler olup bittiğini Taggart' daha iyi biliyorsundur." Ann kendi zekâsına gülümsedi. "Kimsenin gözünü korkutmamak için de görünüşüne önem vermiyorsun. Eğer ejderha Bayan Gresham seni birkaç yıl önceki halinle görseydi, seni öldürmek için bir neden bulurdu."

Karen'in kızarması ona haklı olduğunu anlatmaya yetmişti.

"Aptallığımı bağışlayın," dedi Ann, "ama neden sekreterlikten biraz daha fazla kazandıran bir işe girmiyorsunuz?"

"Denedim!" Karen şiddetle söyledi. "Düzinelerce şirkete başvurdum ama üniversite diplomam olmadığı için beni değerlendirmeye almadılar. Sekiz yıl hırdavat dükkânı işletmiş olmak bir personel müdürü için hiçbir şey ifade etmiyor."

"O mağazanın kârını sadece dört katına çıkardınız."

"Her neyse.□ adresinin bir önemi yok. Sadece yıllarca sıkıcı derslere girdiğimi gösteren o kağıt parçası bir şey ifade ediyor."

"Peki neden okula geri dönüp o kağıt parçasını almıyorsun?"

"Okula gidiyorum!" Karen kendini sakinleştirmek için çayından bir yudum aldı.

"Bak Ann, iyi niyetli olduğumu biliyorum ama ben ne yaptığımı biliyorum. Ray gibi birlikte çalışabileceğim başka bir adam bulamayacağımı biliyorum, bu yüzden belki kendi dükkânımı açacak kadar öğrenebilirim. Ray'in nalbur dükkânının yarısının satışından gelen param var ve bu işten kazandığının çoğunu biriktirmeyi başarıyorum. Bu arada Taggart's büyüklüğünde bir şirketi yönetmekle ilgili her şeyi öğreniyorum."

Karen gülümsedi. "Küçük yaşlı konusunda gerçekten aptal değilim.□ ey beni işlerini yapmak için kullandıklarını düşünüyorlar, ama doğrusu, yapmayı kabul ettiğim şeyler konusunda çok seçiciyim. Bu ofisteki her departmandan her şey benim masamdan geçer.

Hafta sonları ve tatil günlerinde de her zaman müsait olduğum için, en acil olanı her zaman görebiliyorum."

"Peki tüm bu bilgilerle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bir yerde bir işyeri açın. Perakende. Bildiğim şey bu, ancak Ray orada satış yapmadan nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Yeniden evlenmelisin!" Ann zorla söyledi.

"Ama ben evlenmek istemiyorum!" Karen neredeyse bağıırıyordu. "Sadece hamile kalacağım!" Bunu söyledikten sonra Karen dehşet içinde arkadaşına baktı. "Lütfen bunu söylediğimi unut," diye fısıldadı. "Bak, gitsem iyi olacak. İşlerim var-"

"O koltuktan kalkarsan ölürsün," dedi Ann sert bir sesle.

Karen büyük bir iç çekişle Ann'in güneşli mutfağındaki döşemeli bankete yaslandı. "Bunu bana yapma. Lütfen, Ann."

"Neyi?" diye sordu masumca.

"Burnunuzu sokun, gözetleyin ve genellikle sizi ilgilendirmeyen şeylere müdahale edin."

"Ne istediğınızı anlayamıyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım. Şimdi bana her şeyi anlat."

Karen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Geçen hafta Taggart'ın ofisinden gözyaşları içinde bir başka muhteşem kadın daha çıktı," dedi, Ann'i arzudan çıldırtıyor gibi görünen patronunu kastederek. Ama Karen bunun onu tanımadığı için olduğundan emindi.

"Ne demek 'hamile kalacağım'?" Ann ısrar etti.

"O ayrıldıktan bir saat sonra, bir kuyumcu elinde bir çanta ve iki silahlı korumayla Taggart'ın ofisine geldi. Hepimiz onu satın aldığını düşündük. Tabiri caizse gözyaşlarını zümrütlerle kurutuyordu."

"Hamile kalmak için henüz bir şey yapmadın mı?"

"Ve Cuma günü Taggart'ın yeniden nişanlandığını duyduk. Ama ofisini terk eden kadınla değil. □ bu kez kıvıllı saçlı biriyle nişanlandı." Masanın üzerinden Ann'e doğru eğildi. "Ve Cumartesi günü evlilik sözleşmesini yazdım."

□ Ann'in dikkatini çekti. "ne vardı?"

Karen tekrar arkasına yaslandı, yüzü gösteriyordu. "O bir piç, Ann. Gerçekten öyle. Çok yakışıklı olduğunu ve hayal edemeyeceğin kadar zengin olduğunu biliyorum ama bir insan olarak fazla bir değeri yok. Bu... bu sosyetik güzellerin muhtemelen sadece parasının peşinde olduklarını biliyorum - kesinlikle onu sevmezler - ama onlar da insan ve bu nedenle nezakete layıktırlar."

"Kürsünüzden inip bana prenupt'ın ne dediğini söyleyecek misiniz?"

"□ Gelini olan kadın, evlilik süresince parasıyla satın aldığı her şey üzerindeki tüm haklarından vazgeçmeyi kabul etmek zorundaydı. Anladığım kadarıyla, kadının hiçbir şeye sahip olmasına izin verilmiyordu. Boşanma durumunda, ona aldığı giysiler bile kocasında kalırdı."

"Gerçekten mi? Peki kadın kıyafetleriyle ne yapmayı planlıyordu?" Ann kaşlarını oynattı.

"Eminim ilginç bir şey değildir. Onlarla ilgilenecek başka bir güzel altın avcısı bulur. Ya da belki onları satıp bir kasa nişan yüzüğü alabilir, çünkü onları çok sık dağıtıyor."

"Adamın nesini bu kadar sevmiyorsun?" Ann sordu. "Sana bir iş verdi, değil mi?"

"Oh, evet, bir ofis dolusu kadını var. Yemin ederim personeline onları bacaklarının uzunluğuna göre işe almaları talimatını veriyor. Etrafını güzel kadın yöneticilerle çeviriyor."

"Peki şikayetiniz nedir?"

"Hiçbir şey yapmalarına izin vermiyor!" Karen tutkuyla söyledi. "Taggart her kararı kendisi verir. Bildiğim kadarıyla güzellerden oluşan ekibine ne yapılması gerektiğini düşündüklerini bile sormuyor, bırakın yapmalarına izin vermeyi." Elindeki fincanın sapını neredeyse kırılana kadar sıktı. "McAllister Taggart ıssız bir adada tek yaşayabilir. Hayatta başka birine ihtiyacı yok."

"Kadınlara ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi Ann usulca. Karen'in patronuyla iki kez karşılaşmış ve ondan çok etkilenmişti.

"O meşhur Amerikan playboyu," dedi Karen. "□ ne kadar uzun bacaklar ve ne kadar uzun saçlar, o kadar çok hoşuna gidiyor. Güzel ve aptal, onun hoşlandığı şey bu." Kötü niyetle gülümsedi. "Ancak şimdiye kadar hiçbiri, evlilikten elde edecekleri tek şeyin o olduğunu keşfettiklerinde onunla evlenecek kadar aptal olmadı."

"Şey.." Ann, Karen'in yüzündeki öfkeyi görünce, "Belki de konuyu değiştirmeliyiz. Sana bakan her erkekten kaçarsan nasıl bebek sahibi olmayı planlıyorsun? Demek istediğim, şu anki giyim tarzın erkekleri kendinden uzak tutmak için hesaplanmış, değil mi?"

"Tanrım! Ama çay çok güzeldi," dedi Karen. "Kesinlikle iyi bir aÇçısın Ann ve ziyaretimizden büyük keyif aldım ama artık gitmem gerekiyor." Bununla birlikte ayağa kalktı ve mutfak kapısına yöneldi.

"Ow!" Ann bağırdı. "Doğuracağım! Yardım edin bana."

□Arkadaşının yanına koşarken Karen'in yüzündeki kan çekilmiş gibiydi. "Arkana yaslan, dinlen. Ben hastaneyi arayacağım."

Karen telefona ulaştığında Ann normal bir sesle, "Sanırım geçti ama Charlie eve gelene kadar burada kalsan iyi olur. Ne olur ne olmaz. Bilirsin işte."

Karen bir an Ann'e öfkeyle baktıktan sonra yenilgiyi kabul etti ve yerine . ", bilmek istediğin şey nedir?"

"Neden bilmiyorum ama son zamanlarda bebeklerle çok ilgileniyor gibiyim. Yediğim bir şeyden olmalıAma neyse, sen bebeklerden bahsedince hepsini duymak istedim."

"□ Anlatacak bir şey yok. Gerçekten hiçbir şey.

Ben sadece "Sadece ne?" Ann ısrar etti.

"Ray ve benim hiç çocuğumuz olmadığı için pişmanım. İkimiz de dünya kadar vaktimiz olduğunu düşünüyorduk."

Ann hiçbir şey söylemedi, sadece Karen'a düşüncelerini toparlaması ve konuşması için zaman tanıdı. "Geçenlerde bir doğurganlık kliniğine gittim ve tam bir muayeneden geçtim. Tamamen sağlıklı görünüyorum."

Karen başka bir şey söylemeyince Ann usulca, "Kliniğe gittin, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Karen basitçe, "Katalogdan bir donör seçmem gerekiyor," dedi.

Ann'in absürd duygusu onu daha iyi anladı. "Ah, o zaman hindi leğenini çıkar ve-"

Karen gözleri öfkeyle parlarken gülmedi. "Bu işi yapabilecek sevgi dolu bir kocan olduğu için kendini beğenmiş olmayı kabul edebilirsin, ama ben ne yapacağım? Bir donör için gazeteye ilan mı vereyim? 'Yalnız bir dul çocuk istiyor ama kocası yok. Üç-beş-altı numaralı kutuya başvurun.'"

"Biraz daha dığarı çıkıp erkeklerle tanışığırsan belki-" Ann durdu çünkü Karen'in sinirlenmeye bağladığını görebiliyordu. "Biliyorum, neden o muhteşem patronundan bu işi yapmasını istemiyorsun? O her gün bir hindi eziciyi yener."

Karen bir an için sinirlenmemeye çalıştı ama Ann'in ısrarı onu yumuşattı. "Bay Taggert, zam yerine," diye taklit etti Karen, "bana biraz meni verebilir misiniz? Bir kavanoz getirdim ve hayır, beklemek benim için sorun değil."

Ann güldü, çünkü bu eski Karen'dı, son iki yıldır nadiren gördüğü Karen.

Karen gülümsemeye devam etti. "Çizelgelerime göre Noel günü en yüksek seviyeye ulaşıyor, o yüzden belki de Noel Baba'yı beklerim."

"Süt ve kurabiyeden iyidir," dedi Ann. "Ama bütün geceyi senin evinde geçirdiği için ihmal ettiği tüm çocuklar için üzölmeyecek misin?"

Ann kendi şakasına o kadar güldü ki bir çığlık attı.

"O kadar da komik değildi," dedi Karen. "Belki Noel Baba'nın yardımcıları yapabilir-Ann? Sen iyi misin?"

Koca karnını tutarak "Charlie'yi ara" diye fısıldadı; sonra bir kasılma daha geldiğinde, "□ Charlie'nin canı cehenneme, hastaneyi ara ve acilen morfin vermelerini söyle.□ acıyor!" dedi.

Karen titreyerek telefona gitti ve aradı.

* * *

"Aptal!" Karen aynada kendine baktı ve gözlerinin kenarından sızan yaşları gördü. Tuvaletin duvarındaki kâğıt havlu dispenserinden bir kâğıt havlu alıp gözyaşlarını sildi ve sonra gözlerinin kırmızı olduğunu gördü. Yirmi dört saatin çoğunda ağladığı için bu elbette mantıklıydı.

"Bir bebeğin doğumunda herkes ağlar," diye mırıldandı kimseye. "İnsanlar düşünler, nişan duyuruları ve her bebeğin doğumu gibi gerçekten mutlu olan tüm durumlarda ağlarlar."

Silme işine ara verip aynaya baktı ve kendine yalan söylediğini anladı. Dün gece Ann'in yeni kızını kucığına almış ve o çocuğı o kadar çok istemişti ki neredeyse onunla birlikte kapıdan çıkıp gidecekti. Ann kaşlarını çatarak bebeğini baldızının elinden almıştı. "Benimkini alamazsın," dedi. "bir tane al."

Karen utancını örtmek için duygularıyla ilgili şakalar yapmaya çalışmış, ancak bunlar havada kalmış ve sonunda Ann'in hastane odasından Ray'in ölümünden beri en kötü hissettiğı şekilde ayrılmıştı.

Karen şimdi ofisteydi ve bir eve ve aileye duyduğu özlem duygusuyla neredeyse kendinden geçiyordu. Yüzünü silmek için bir girişimde daha bulunurken kapıda sesler duydu ve hiç düşünmeden açık bir bölmeye girip kapıyı kilitledi. Kimsenin onu görmesini istemiyordu. Bugün şirketin Noel partisiydi ve herkesin keyfi yerindeydi. Öğleden sonra sınırsız bedava yiyecek ve içecek vaadi ile bu sabah Montgomery-Taggart Enterprises'dan alınan cömert ikramiye arasında tüm şirket bir neşe kazanına dönmüştü.

Karen zaten kötü bir ruh hali içinde olmasaydı, içeri giren iki kadından birinin Loretta Simons, yani kendisini McAllister J. Taggart konusunda otorite olarak gören bir olduğunu fark ettiğinde daha da kötü olurdu. Karen kabinde kapana kısıldığını biliyordu, çünkü tuvaletten çıkmaya kalkışırca Loretta onu yakalayacak ve aziz M.J. Taggart'ın harikaları hakkında daha fazla şey duyması için onu rahatsız edecekti.

"Onu daha görmedin mi?" Loretta, bazı insanların Sistine Şapeli için ayırdıkları bir şekilde fışkırdı. "O dünyadaki en güzel yaratık; uzun boylu, yakışıklı, nazik, anlayışlı."

"Peki ya bu sabahki kadın?" diye sordu ikinci kadın. Taggart hakkındaki her şeyi duymadıysa, o zaman yeni yönetici asistanı olmalıydı ve Loretta onu alıştırıyordu. "Onun o kadar da harika biri olduğunu düşünmüyor gibiydi."

Bunun üzerine, ahırında saklanan Karen gülümsedi. Tam olarak onun duyguları.

Loretta sanki bir savaş gazisinden bahsediyormuş gibi, "Ama sen, canım, o sevgili adamın neler bilemezsin," dedi.

Duvara yaslanan Karen başını arkaya yasladı ve hayal kırıklığı içinde haykırmak istedi. Loretta Büyük Suç'tan, McAllister Taggart'ın Büyük Trajedisi'nden başka bir şeyden hiç bahsetmez miydi? Hayatında başka bir şey yok muydu?

"□ yıl önce Bay Taggart, Elaine Wentlow adında genç bir kadına deliler gibi aşıktı." Loretta bu ismi aşağılık ve iğrenç bir şeymiş gibi söyledi. "Hayatta her şeyden çok onunla evlenmeyi ve bir aile kurmayı istiyordu. Kendi evini, güvende olacağı bir yeri istiyordu. İstedi-"

Karen gözlerini devirdi, çünkü Loretta her anlattığında hikâyeye daha fazla şey ekliyordu: daha az gerçek, daha fazla melodram. Loretta şimdi de Taggart'ın tek başına planladığı ve parasını ödediği düğünün muhteşemliğine . Loretta'ya göre, nişanlısı bütün zamanını tırnaklarını yaptırmakla geçirmişti.

"Ve onu terk mi etti?" diye sordu yeni asistan, sesi tam anlamıyla dehşete düşmüştü.

"O sevgili adamı kilisenin önünde, dünyanın dört bir yanından gelen yedi yüz konuğun önünde ayakta bıraktı."

"Ne kadar korkunç," dedi asistan. "Aşağılanmış olmalı. Sebebi neydi? Ve eğer iyi bir nedeni varsa, bunu daha şefkatli şekilde yapamaz mıydı?"

Karen çenesini sıktı. Ona göre Taggart düğünden bir gece öncesine ya da düğün gününe kadar geline iğrenç evlilik öncesi anlaşmalarından birini sunarak onun hakkında ne düşündüğünü bildirmek için beklemişti. Tabii ki

Karen bunu asla söyleyemezdi, çünkü Taggart'ın özel işlerini daktilo etmemesi gerekiyordu. □ at onun kişisel sekreterinin işiydi. Ancak güzel Bayan Gresham bir bilgisayar terminaline veri girmek için fazla önemliydi, bu yüzden işi şirkette en uzun süredir çalışan kişiye verdi: Bayan Johnson. Ancak Bayan Johnson yetmişini geçmişti ve çok fazla daktilo kullanamayacak kadar hantallaşmıştı. Bunu itiraf ederse işini kaybedeceğini bilen ve beslemesi gereken oldukça şaşırtıcı sayıda kedisi olan Bayan Johnson, Taggart'ın tüm özel işlerini gizlice Karen'a verdi.

"Yani o zamandan beri tüm kadınlar bu yüzden mi onu terk etti?" diye sordu asistan. "Yani, bu sabahki kadın vardı."

Karen, Loretta'nın bu sabahki olayları özetlemesini zorunda kalmadı, çünkü ofis personelinin konuşabildiği tek şey buydu. Noel partisi ve ikramiye derken, Taggart'ın kadınlarından birinin daha onu terk etmesi neredeyse dayanamayacakları kadar heyecan vericiydi. Karen, Bayan Johnson'ın kalbi için gerçekten endişeleniyordu.

□u sabah, ikramiyeler dağıtıldıktan dakikalar sonra, uzun boylu, göz kamaştırıcı bir kıvılcı saçlı, titreyen elinde bir yüzük kutusuyla ofislere dalmıştı. □ e dışarıdaki resepsiyon görevlisinin kim ya da ne iş yaptığını sormasına gerek kalmamıştı, çünkü ellerinde yüzük kutuları olan öfkeli kadınlar M.J. Taggart'ın ofislerinde sıkça görülen bir manzaraydı. Teker teker tüm kapılar ona açılmıştı, ta ki en kutsal yere, Taggart'ın ofisine girene kadar.

On beş dakika sonra, kıvılcı saçlı kadın ağlayarak ortaya çıktı, yüzük kutusu yoktu ama elinde bir bilezik alabilecek büyüklükte bir mücevher kutusu tutuyordu.

"Bunu ona nasıl yapabildiler?" diye fısıldadı iş yerindeki kadınlar, tüm öfkeleri kadının başına çökmüştü. "O sevimli bir adam, çok nazik, çok düşünceli" dediler.

"Onun tek sorunu yanlış kadınlara aşık olması. Eğer iyi bir kadın bulabilseydi, onu sonsuza dek severdi." cümlesi her zaman çıkarılan bir sonuçtu. "Yaşadığı acıları anlayacak bir kadına ihtiyacı var."

Bu açıklamadan sonra, ofisteki kırk beş yaşın altındaki her kadın gider ve öğle yemeği saatini kendini olabildiğince çekici hale getirmeye çalışarak geçirirdi.

Karen hariç. Karen masasında oturmaya devam edecek ve fikirlerini kendine saklamaya zorlayacaktı.

Şimdi Loretta, ahır kapısının kilidini şingırdatan bir iç çekiş yaptı. Loretta iş yerindeki bütün kadınlara ilahi Bay Taggart hakkında her şeyi anlattığından, kimsenin duymasından endişe etmiyordu.

"Demek artık yeniden özgür," dedi Loretta, sesi böyle bir durumdan duyduğu üzüntü ve umutla ağırlaşmıştı. "Hâlâ gerçek aşkını arıyor ve bir gün çok şanslı bir kadın Bayan McAllister Taggart olacak."

Bunun üzerine asistan da aynı fikirde olduğunu mırıldandı. "□ o kadının ona davranış şekli trajikti. Ondan nefret etse bile düğün konuklarını düşünmesi gerekirdi."

Bu sözler üzerine Karen inleyebilirdi, çünkü Loretta'nın sürekli patrona tapma oyunu oynayan küçük ordusuna bir asker daha kattığını biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Karen Loretta'nın sorduğunu duydu. "Doğru ismi giriyorum," diye cevap verdi asistan.

Bir an sonra Loretta, doğrudan kalbinden gelmiş olması gereken bir iç çekti. "Oh, evet, bunu sevdim. Evet, hoşuma gitti. Şimdi gitmeliyiz. Noel partisinin bir saniyesini bile kaçırmak istemeyiz." Durakladı, sonra imalı bir şekilde, "□ ökseotunun altında neler olabileceğini kimse bilemez," dedi.

Karen kadınlar gittikten sonra bir dakika bekledi, sonra bastırıldığı nefesinin dışarı çıkmasına izin vererek kabinden çıktı. Aynaya baktığında, saklanarak geçirdiği zamanın gözlerinin açılmasını sağladığını gördü. Ellerini yıkadıktan sonra havluluğa gitti ve orada kadınların az önce ne hakkında konuştuklarını gördü. Uzun zaman önce bir kadın (muhtemelen Loretta) Taggart'bir fotoğrafını çalmış ve kadınlar duvarına asmıştı.□ en altına (yine muhtemelen) bir isim levhası yapıştırmıştı. Ancak şimdi, levhanın üzerindeki duvarda M.J. Taggart'ten önce "Sefilce Terk Edildi" yazıyordu.

süre kağıda bakan Karen tiksintiyle başını salladı, sonra sırtarak çantasından kalıcı siyah bir keçeli kalem çıkardı, el yazısıyla yazılmış kelimelerin üzerini çizdi ve yerine "Magnificently Jettisoned" yazdı.

O gün ilk kez gülümsedi ve tuvaletten çıktığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Hatta o kadar iyiydi ki, üst kattaki büyük Taggart Noel partisine gitmek için diğer çalışanlar tarafından asansöre çekilmesine izin verdi. Taggart'lere ait binanın bir katı konferans ve toplantılar için ayrılmıştı. Aşağı yukarı eşit alanlara bölünmek yerine, kat, oldukça tuhaf bir şekilde dekore edilmiş olsa da görkemli bir evmiş gibi düzenlenmişti.□ Burada tatami hasırları, shoji perdeleri olan bir oda vardı,

ve Japon müşteriler için kullanılan yeşim objeler. Colefax ve Fowler, Chatsworth'ten fırlamış gibi görünen bir İngiliz odası yapmışlardı. Bilimsel eğilimleri müşteriler için ceviz ağacından yapılmış güzel kutularda birkaç bin kitabın bulunduğu bir kütüphane vardı.□ Burada yerleşik aşçı için bir mutfak ve kendi yemeklerini hazırlamayı seven müşteriler için bir mutfak vardı. Bir Santa Fe odasında boncuklu mokasenler ve at kılı püsküllü deri gömlekler vardı.

Ve yarım ton beyaz ve gümüş devasa bir Noel ağacı gibi o an için gerekli olan her şeyle doldurulabilecek büyük, boş bir oda vardı. Tüm çalışanlar, her yıl gelecek vaat eden genç bir tasarımcı tarafından "yapılan", her yıl farklı, her yıl mükemmel olan bu ağacı görmeyi dört gözle bekliyordu.□ bu ağaç haftalarca tartışma konusu olacaktı.

Şahsen Karen kreşteki ağacı daha çok seviyordu. Boyu metreyi geçmiyordu, böylece çocuklar çoğuna ulaşabiliyordu ve çalışanların çocuklarının yaptığı kağıt zincirler ve patlamış mısır ipleri gibi şeylerle kaplıydı.

Şimdi kreşe doğru giderken, muhasebede çalışan, belli ki içkiyi fazla kaçırmış ve aptal kâğıttan şapkalar takmış üç adam tarafından durduruldu. Bir an için Karen'i da yanlarına çekmeye çalıştılar, ama onun kim olduğunu anlayınca geri çekildiler. Uzun zaman önce şirketteki erkeklere, ister normal çalışma saatleri içinde bunun gibi daha gayri resmi bir durumda olsun, sınır tanımadığını öğretmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandılar ve onun yanından geçip gittiler.

□e kreş çocuklarla dolup taşıyordu, çünkü binanın sahibi olan Taggart'lerin aileleri oradaydı.

Bayan Johnson bir keresinde, "Taggart'ler hakkında başka bir şey söylemezseniz, doğurganlar," demiş ve Karen hariç herkesi güldürmüştü.

Karen kendi kendine, iyi bir grup olduklarını itiraf etti. McAllister'dan hoşlanmıyor olması tüm aileden hoşlanmaması için bir neden değildi.□ ey herkese karşı her zaman kibardı ama kendi içlerine kapanıktılar; ama onlarınki kadar büyük bir ailede muhtemelen yabancılara ayıracak zamanları yoktu. Şimdi, çocukların oyun odasındaki karmaşaya bakarken, Karen herkesin ikizlerini görüyor gibiydi, çünkü Taggart ailesinde ikizler olağanüstü derecede yaygındı.□ Yetişkin ikizler, yürümeye başlayan ikizler ve klon olabilecek kadar birbirlerine benzeyen bebekler vardı.

Karen dahil hiç kimse onları birbirinden ayıramazdı. Mac'in aynı binada ofisleri olan ikiz kardeşleri vardı ve ne zaman ikisi de gelse "Hangisisin?" sorusu sorulurdu.

Birisi Karen'in eline bir içki tutuşturarak, "Gevşe biraz bebeğim," dedi ama Karen bir yudum bile almadı. Ann'in yanında olmak için gecenin çoğunu hastanede geçirdiğinden, dün akşamdan beri bir şey yememişti ve içtiği her şeyin doğrudan kafasına gideceğini biliyordu.

Koridorda durup oyun odasına bakarken, hayatında hiç bu kadar çok çocuk görmemiş gibi geldi ona: emziren bebekler, emekleyenler, ilk adımlarını atanlar, ellerinde kitap olan iki çocuk, pastel boya yiyen bir çocuk, sırtında atkuyruğu olan sevimli küçük bir kız, birbirinin aynısı kamyonlarla oynayan iki güzel ikiz çocuk.

"Karen, sen bir mazoşistsin," diye fısıldadı kendi kendine, sonra topuklarının üzerinde döndü ve koridorda hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Aşağı inen asansör boştu ve içeri girdiğinde yalnızlık onu sardı. Noel'i Ann ve Charlie'yle geçirmeyi planlıyordu ama artık yeni bir bebekleri olduğuna göre eski baldızlarıyla uğraşmak istemeyeceklerdi.

Diğer sekreterlerle paylaştığı ofiste duran Karen, eve gidebilmek için eşyalarını toplamaya başladı ama bir kez daha düşününce iki mektubu bitirip dışarı çıkarmaya karar verdi. Acil bir şey yoktu ama neden bekleyelim ki?

İki saat sonra Karen masasında bıraktığı her şeyi ve diğer üç sekreterin masalarında bıraktığı her şeyi bitirmişti.

Gerinerek Taggart için daktilo ettiği, biri Tokyo'da satın aldığı bir araziyle ilgili, diğeri kuzenine yazdığı kişisel mektupları topladı ve koridordan Taggart'ın özel süitine doğru yürüdü. Her zaman yaptığı gibi önce kapıyı çaldı, sonra kapıda yalnız olduğunu fark ederek kapıyı açtı. Bu kutsal mekânı, heybetli Bayan Gresham olmadan görmek tuhaftı. Tapınağı koruyan bir aslan gibi, kadın Taggart'ın üzerinde sahiplenici bir tavırla duruyor, gerekli işi olmayan hiç kimsenin onu görmesine izin vermiyordu.

Bu yüzden Karen, Bayan Gresham'ın enfes zevkine göre dekore edildiği söylenen odada usulca yürürken kendini tutamadı. e oda tıpkı ağaç gibi beyaz ve gümüştü ve Karen'a göre bir o kadar da soğuktu. Mektupları dikkatle Bayan

Gresham'ın masasına bıraktı ve ayrılmaya başladı, sonra bir kez daha düşünerek, onun ofisine açılan çift kapıya doğru baktı. Bildiği kadarıyla sekreterlik havuzundaki kadınlardan hiçbiri onu görmemişti.

ve Karen da gibi o kapıların içini görmeyi çok merak ediyordu.

Karen güvenlik görevlisinin birazdan geleceğini çok iyi biliyordu, ama az önce onun koridorda yürüdüğünü duymuştu, anahtarlar şingirdiyordu ve eğer yakalanırsa, ona kâğıtları Taggert'in ofisine koymasının söylendiğini söyleyebilirdi.

Sessizce, sanki bir hırsızmış gibi, ofisinin kapısını açtı ve içeri baktı. "Merhaba? Kimse var mı?" Tabii ki biri cevap verirse muhtemelen kalp krizinden öleceğini biliyordu ama yine de temkinliydi.

Etrafına bakınırken mektupları masasının üzerine koydu. Adamın iyi bir dekoratör tutma becerisine sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı; kesinlikle sıradan bir işadamı ofisinin mobilyalarını seçemezdi, çünkü görünürde tek bir siyah deri veya krom parçası yoktu. Bunun yerine ofis, oymalı paneller, yıpranmış taşlar ve bir duvara hakim olan büyük bir şömine ile bir Fransız olduğu gibi alınmış gibi görünüyordu. □ e goblen döşemeli mobilyalar iyi yıpranmış ve inanılmaz derecede rahat görünüyordu.

Duvara dayalı bir kitaplık kitaplarla doluydu, bir raf çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı ve Karen onlara doğru çekildi. Onları incelerken, fotoğraflardaki tüm çocukları toplamak için bir hesap makinesi gerekeceğini düşündü. En sonda, elinde bir dizi tutan genç bir adamın gümüş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Belli ki bir Taggert'ti ama Karen'in daha önce gördüğü bir Taggert değildi. Merakla fotoğrafı aldı ve adama baktı.

"İstediğin her şeyi gördün mü?" zengin bir bariton sesi Karen'i öyle bir zıplattı ki fotoğrafı taşların üzerine düşürdü ve cam hemen paramparça

"Ben... Özür dilerim," diye kekeledi. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum." Resmi almak için eğildiğinde, bir metre boyundaki McAllister Taggert'in karanlık gözlerinin içine baktı. "Zararı ben ödeyeceğim," dedi sinirli bir şekilde, kırık cam parçalarını toplamaya çalışarak.

Tek kelime etmedi, sadece kaşlarını çatarak ona baktı.

Eline alabildiği kadarıyla ayağa kalktı ve parçaları adama başladı, ama adam alamayınca rafın ucuna bıraktı. "Fotoğrafın zarar gördüğünü sanmıyorum," dedi. "Bu senin kardeşlerinden biri mi? Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Bunun üzerine Taggert'in gözleri büyüdü ve Karen birdenbire ondan korkmaya başladı.

□ onunla ilgili tek bildiği, pek çok kadının onunla evlenmeyi reddettiği idi. İğrençliği yüzünden miydi?

Evlilik öncesi anlaşmalar mı yoksa başka bir şey yüzünden mi? Şiddetli öfkesi belki?

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve onun ofisinden kaçtı.

Karen asansöre ulaşır aşağı düğmesine basana kadar koşmayı bırakmadı. Şu anda dünyada tek istediği eve, tanıdık bir çevreye dönmek ve utancını atlatmak için elinden geleni yapmaktı. Patronunun ofisini gözetleyen bir genç kız gibi yakalanmıştı! Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Asansörün kapısı açıldığında, üç kat yukarıdaki partiye giden neşeli insanlarla doluydu ve Karen yüksek sesle aşağı inmek istediğini söylese de onu da yanlarına alıp partiye geri götürdüler.

İlk gördüğü şey elinde bir tepsi dolusu şampanya kadehi taşıyan bir garson oldu ve Karen hemen iki kadeh içti. Kendini çok daha iyi hissederek yıpranmış sinirlerini yatıştırabilirdi. Yani patronun ofisini karıştırırken yakalanmıştı. Ne olmuş yani? Bir insanın başına daha kötü şeyler de gelebilirdi. Üçüncü kadeh şarabını içtiğinde, kendini hiçbir şey olmadığına ikna etmeyi başarmıştı.

Şimdi karşısında kolları iri bir oğlan çocuğuyla dolu bir kadın duruyordu ve çılgınca bir bebek arabasını açmaya çalışırken kocaman bir bebek bezi çantasıyla hokkabazlık yapıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Karen sordu.

"Ah, lütfen?" cevap verdi kadın, bebek arabasından geri adım atarak, belli ki Karen'in ona yardım etmek istediğini düşünmüştü.

Ama bunun yerine Karen çocuğu kollarından tutup bir an için kendisine sıkıca sarıldı.

"Genelde yabancıları sevmez ama sizi sevdi." e kadın gülümsedi. "Birkaç dakika ona göz kulak olabilir misiniz? Yiyecek bir şeyler almak isterim."

Çocuğu yakın tutan Karen, çocuk tatlı kokulu başını omzuna yaslarken, "Onu sonsuza dek saklayacağım," diye fısıldadı.

Bunun üzerine kadının yüzünde bir korku ifadesi belirdi. Çocuğunu Karen'in elinden kaptığı gibi aceleyle koridorda ilerledi.

Birkaç dakika önce Karen daha önce hiç bu kadar utanmadığını düşünmüştü ama bu gizlice izlerken yakalanmaktan daha kötüydü. "Neyin var senin?" diye tısladı kendi kendine, sonra asansöre doğru yürüdü. Şimdi eve gidecek ve hayatı boyunca bir daha asla evinden çıkmayacaktı.

Asansöre biner binmez çantasını ve paltosunu dokuzuncu odasında unuttuğunu fark etti. Dışarısı sıfır derece olmasaydı ve arabasının anahtarları çantasında olmasaydı, her şeyi olduğu yerde bırakırdı ama

geri dönmek için. Başını duvara yaslayarak şarabı fazla kaçırdığını biliyordu ama Noel'den sonra artık bir işi olmayacağından da kuşkusu yoktu. Taggert müthiş sekreterine tanımadığı bir kadını yakaladığını söyler söylemez - Karen, büyük ve çok meşgul McAllister Taggert'in onun kadar alçakgönüllü birine ofisinde hiç bakmadığından emindi - Karen'in işine son verilecekti.

Asansörün duvarında binadaki tüm Taggert'ları listeleyen bronz bir plaket vardı ve aşağıya doğru Loretta'nın yeni acemisi yine meşgulumuş gibi görünüyordu, çünkü McAllister Taggert'in isminin üzerine "Muhteşem Jaguar" yazan bir kağıt parçası yapıştırılmıştı. Karen gülümseyerek cebinden bir kalem çıkardı ve "Maço Eşek" olarak değiştirdi.

Asansör durduğunda, şarabın mı yoksa defiansının mı etkisiyle olduğunu bilmiyordu ama kendini daha iyi hissetmişti. Ancak Taggert ile bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Kapıyı açık tutarken, etrafta kimse olup olmadığını görmek için dikkatle her iki koridora da baktı. Temizdi. Parmak uçlarına basarak halı kaplı koridordan sekreterlerin odasına gitti ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ceketini sandalyenin arkasından, çantasını da çekmecedan çıkardı. Dışarı çıkarken Bayan Johnson'ın masasına uğrayıp çekmecesinden notlar aldı. □ şekilde Noel boyunca zamanını dolduracak bir işi olacaktı.

"Yine mi gözetliyorsun?"

Karen eli çekmecenin kulpundayken durakladı; kim olduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. McAllister J. Taggert. İçkiyi fazla kaçırmamış olsaydı kibarca müsaade ama nasıl olsa kızaracağından emin olduğu için ne önemi vardı ki? "Ofisiniz için üzgünüm. Dışarıda birine evlenme teklif edeceğinden emindim."

Toplayabildiği tüm kibirle onun yanından geçmeye çalıştı. "Benden pek , değil mi?"

Dönerek onun gözlerinin içine baktı, o karanlık, ağır saçaklı gözler ki, offiedeki tüm kadınların arzudan erimesine neden oluyordu. Ama onun tarafından terk edilen kadınların gözyaşlarını görmeye devam ettiği için Karen'a pek şey yapmadılar. "Son üç evlilik öncesi anlaşmanı ben yazdım. biri olduğun hakkındaki gerçeği biliyorum."

Kafası karışmış görünüyordu. "Ama ben Bayan Gresham'ın-"

"Tırnaklarını klavye üzerinde kırma riskini mi alacaksın? Mümkün değil." Bu sözlerle Karen onun yanından geçerek asansöre doğru ilerledi.

Ama Taggert onun kolunu yakaladı.

Bir an içinden korku geçti. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyordu? Ve bu yalnızdılar. Çığlık atsa bile kimse onu duymayacaktı.

Kadının bakışı karşısında adamın yüzü gerildi ve kolunu bıraktı. "Bayan Lawrence, sizi temin ederim ki size hiçbir şekilde zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Gülümseyerek ona baktı. "Sen yokken seninle ilgili birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Beni mi gözetliyordun?" diye sordu dehşetle.

"Sadece merak ettim. Tıpkı senin ofisimi merak ettiğin gibi."

Karen asansöre doğru bir adım daha attı ama adam yine Karen'in kolunu yakaladı.

"Bekleyin Bayan Lawrence, Noel'de size bir iş teklif etmek istiyorum."

Karen asansörün düğmesine büyük bir hışımla basarken, adam ona çok yakın durmuş, aşağıya bakıyordu. "Peki bu iş ne? Seninle evlenmek mi?"

Gözlerinden ayak parmaklarına ve tekrar yukarı bakarken, "Bir bakıma evet," diye cevap verdi.

Karen asansör düğmesine o kadar sert bastı ki düğmenin duvarı delip geçmemesi mucizeydi.

"Bayan Lawrence, sizinle dalga geçmiyorum. Size bir iş teklif ediyorum. Parasını alacağınız yasal bir iş, hem de iyi bir iş."

Karen sürekli düğmeye basıyor ve her iki kapının üzerinde gösterilen katlara bakıyordu. Her iki asansör de partinin olduğu katta sıkışıp kalmıştı.

"Yaptığım aramalarda son iki Noel'de kimsenin zamanlarda senin çalıştığını öğrendim. Ayrıca ofisin Ice Maiden'ı olduğunu da öğrendim. Bir keresinde bir adam seninle çıkmak için eğildiğinde kravatını masana zımbalamışsın."

Karen kıpkırmızı oldu ama ona bakmadı.

"Bayan Lawrence," dedi sertçe, sanki söylediği şey onun için çok zor bir şeymiş gibi. "Hakkımdaki düşünceniz ne olursa olsun, benim için çalışan bir kadına karşı uygunsuz bir girişimde bulunduğumu duymuş olamazsınız. Benim teklifim bir iş için, alışılmadık bir iş, başka bir şey değil. Size daha fazlasını teklif ettiğim izlenimini verecek her ne yaptıysam özür dilerim." Bununla birlikte arkasını döndü ve uzaklaştı.

Karen izlerken, asansörlerden biri on ikinci kattan doğrudan birinci indi ve onu dokuzuncu atladı. İsteksizce dönüp adamın geri çekilen sırtına baktı. Birden gözlerinin önünde boş evinin, altında pek bir şey olmayan küçük ağacın görüntüsü belirdi. Adamın kadınlara nasıl davrandığı hakkında ne düşünürse düşünsün

Taggert özel hayatında çalışanlarına karşı her zaman saygılıydı. Ve bir kadın onu tavlama için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o buna kanmazdı. İki yıl önce bir sekreter Taggert'in kendisine asıldığını söylediğinde herkes ona o kadar gülmüştü ki, sekreter üç hafta sonra başka bir iş bulmuştu.

Derin bir nefes alan Karen onu takip etti. ", dedi arkasındayken, "dinleyeceğim."

On dakika sonra Taggert'in güzel ofisine yerleşmişti; şöminede yanan ateş, lezzetli yemekler ve sınırsız gibi görünen soğuk şampanyayla dolu masanın üzerinde hoş bir pembe parıltı . Karen önce bu cazibeye karşı koymayı düşündü, ama sonra Ann'e patronla istakoz ve şampanya yediğini söylemeyi düşündü ve atıştırmaya başladı.

Karen yiyip içerken Taggert konuşmaya başladı. "Sanırım şimdiye kadar Lisa'yı duymuşsunuzdur."

"□ e kızıl saçlı?"

"Mmmm, evet, kızıl saçlı." Kadehini yeniden doldurdu. "Aralık ayının yirmi dördünde, yani bundan iki gün sonra, Lisa ve ben Virginia'da yaşayan yakın bir arkadaşımın düğününe katılacağız. Çok büyük bir düğün olacak, dünyanın dört bir yanından altı yüzden fazla konuk gelecek."

Bir an için hiçbir şey söylemeden ona baktı. "Ve?" diye sordu bir süre sonra. "Bana ne için ihtiyacın var? Arkadaşının prenupt'ını yazmak için mi?"

McAllister bir krakere kaz ciğeri ezmesi sürüp ona uzattı. "Artık bir yok."

Karen şaraptan bir yudum aldı, sonra da krakere uzandı. "Cehaletimi bağışlayın ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Elbiseye yakışacaksın."

Belki de içkinin etkisiyle zihni biraz bulanık olduğu içindi ama bunu anlaması biraz zaman aldı ve anladığında da güldü. "Nişanlın gibi davranmamı ve hiç tanımadığım bir kadının nedimesi olmamı mı istiyorsun? Ve benimle hiç tanışmamış birinin?"

"Aynen öyle."

"Bundan kaç şişe içtin?"

McAllister gülümsedi. "Sarhoş değilim ve kesinlikle ciddiylim. Daha fazlasını duymak ister misin?"

Karen'in beyninin bir kısmı eve gitmesi, bu deli adamdan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu ama evde onu ne bekliyordu? Bir kedisi bile yoktu.

ona ihtiyacı vardı. "Dinliyorum."

"Duydunuz mu bilmiyorum ama üç yıl önce ben ..." Adam duraksadı ve kadın onun kirpiklerinin oldukça çekici bir şekilde kırıştığını gördü. "□ yıl önce, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım kadın tarafından kendi düğünümün mihrabında terk edildim."

Karen bardağını boşalttı. "Senin 'seninle dünyevi mallarımı paylaşıyorum' dizelerini söylemeyi reddettiğini anladım mı?"

McAllister bir süre öylece oturup baktı, sonra göz kamaştırıcı denebilecek bir şekilde gülümsedi. Karen gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı; siyah saçları, gözleri ve bir yanağındaki gamzesiyle gerçekten de muhteşemdi. Bu kadar çok kadının ona aşık olmasına şaşmamalı. "Sanırım Bayan Lawrence, siz ve ben ."

□Karen'ı kısa kesmişti. Artık sınırlarını belirlemek zorundaydı. "Hayır, yapacağımızı sanmıyorum, çünkü senin trajik küçük çocuk-kayıp hikâyene inanmıyorum. Düğününde ya da kadınların seninle evlenmeyi reddettiği diğer zamanlarda gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama seni temin ederim ki ben senin 'Sefilce 'Terk Edildiğini' düşünen o aşk acısı çeken sekreterlerden biri değilim. Bence sen-" Çok fazla konuşmadan önce durdu.

Aydınlanma yüzünü aydınlattı. "Benim 'Magnificently Jettisoned' olduğumu düşünüyorsun. Yoksa benim bir 'Maço Eşek' olduğumu mu düşünüyorsunuz? Vay vay vay, sonunda en iyi söz ustasının kim olduğunu öğrendim."

Karen konuşamıyordu çünkü çok utanmıştı ve adam bunu nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti?

Bir süre daha spekülasyon içinde ona baktı, sonra yüzü benim için üzülmekten, bir arkadaşın diğeriyle konuşmasına dönüştü. "O zamanlar olanlar Elaine ile benim aramda ve kalacak, ama gerçek şu ki, damat onun akrabası ve düğünde o da olacak. Beni terk eden bir başka nişanlımla tek başıma gelirim, en nazik tabirle utanç verici olur. Bir de düğün meselesi var. Yedi erkek katılımcı varken sadece altı kadın katılımcı olursa, kadınlar gibi konularda biraz huzursuz olurlar."

"O zaman eskort servisinden birini tut. Bir aktris kirala."

"Ben de bunu düşünmüştüm ama ne kim bilebilir ki? Resepsiyonda Lady Macbeth'in seçmelerine katılabilir. Ya da oradaki erkeklerin yarısını garip bir şekilde tanıyor olabilir."

"Elbette Bay Taggert, sizinle her yere gitmek ve her şeyi yapmak isteyen kadınlarla dolu küçük bir kara defteriniz olmalı."

"□ işte sorun da bu.□ ey tüm kadınlar ... şey, benden hoşlanıyorlar ve bundan sonra ... Şey ..."

"Anlıyorum. Onlardan nasıl kurtulacaksın? Onlara her zaman evlenme teklif . □ her kadını sonsuza dek iyileştirecek gibi görünüyor."

"Gördün mü? Bunun için mükemmelsin. Bana nasıl baktığını gören herkes ayrılmak üzere olduğumuzu anlayacak. Gelecek hafta ayrıldığımızı açıkladığımda kimse şaşırmayacak."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Sana ne öderim."

"Brüt olarak verdiğiniz nişan yüzüklerinden biri mi?" Kaba davrandığının farkındaydı ama şampanya ona cesaret veriyordu ve ona söylediği her nezaketsiz sözle birlikte adamın gözleri daha da parlıyordu.

"Ah! İnsanlar benim hakkımda böyle mi söylüyor?"

"Bana üzgün çocuk numarası yapma. Evlilik öncesi anlaşmaları ben yazdım, hatırladın mı? Senin gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Ve bu?"

"Güvenmekten acizsiniz, belki de sevmekten acizsiniz. Evlilik fikrini seviyorsunuz ama kendinizi ve özellikle de paranızı başka bir insanla paylaşmak sizi dehşete düşürüyor. Aslında, söyleyebileceğim kadarıyla, kimseyle hiçbir şey paylaşmıyorsunuz."

Bir an için ona bakakaldı, sonra gülümsedi. "Beni çok iyi anladınız, ama ne kadar soğuk kalpli olsam da, Elaine'in beni böyle alenen terk etmesi beni yine de utandırdı.□ düğünde bana otuz iki bin dolara mal oldu, hiçbir iade edilmedi ve hediyeleri geri göndermek zorunda kaldım."

Onun sempati oyununa boyun eğmeyi reddederek tekrarladı, "Benim bundan çıkarım ne? Ve ben para istemiyorum. Benim kendime ait param var."

"Evet. Tam olarak elli iki bin otuz sekiz sent." Karen neredeyse şampanyasını yudumlarken boğuluyordu. "Nasıl-?"

"Ailem bu binadaki bankanın sahibi. Kullandığınız bankanın burası olabileceğini tahmin ettim ve siz ofisimden ayrıldıktan sonra binaya girdim."

"Daha fazla casusluk!"

"Daha çok merak. Kim olduğunuzu görmek için kontrol ediyordum. Size yasal bir iş teklif ediyorum ve bu çok kişisel bir iş olduğu için daha fazla bilgi edinmek istedim. Ayrıca, bir kadın hakkında sadece dış görünüşünden daha fazlasını bilmek isterim."

paket." Şampanya kadehinden bir yudum alan adam ona karanlık, romantik bir kahramanın çaresiz bir genç kıza baktığı gibi baktı.

Ama Karen etkilenmemişti. Başka erkekler de ona böyle bakmıştı ve bir adam ona aşkla bakmıştı. □ ikisi arasındaki fark her şeydi. "Kadınların sana neden evet dediğini anlayabiliyorum," dedi soğukkanlılıkla, kadehini ona doğru kaldırarak.

Kadının mesafeli tavrı karşısında adam içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Pekâlâ, benden etkilenmediğinizi görebiliyorum, şimdi iş konuşalım mı Bayan Lawrence? Sizi üç günlüğüne eskort olarak kiralamak istiyorum. Sizin merhametinize kaldığıma göre, fiyatınızı siz belirleyebilirsiniz."

Karen bardağını boşalttı. Bu kaçınıcıydı, altıncı mı? Sayı ne olursa olsun, tek hissedebildiği damarlarında dolaşan cesaretti. "Eğer bunu yapacak , para istemezdim."

"Ah, anlıyorum. Ne istiyorsun o zaman? Terfi mi? Baş sekreter olmak mı? Belki de başkan yardımcılığı istersiniz?"

"Ve bütün gün pencereli bir odada hiçbir şey yapmadan mı oturayım? Hayır, teşekkür ."

McAllister onun sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı ve daha fazlasını söylemesini bekledi. Kadın sustuğunda, "Şirketten hisse mi istiyorsun? Hayır mı?" Kadın hâlâ bir şey söylemeyince, McAllister sandalyesinde arkasına yaslandı ve spekülasyonla ona baktı. "Paranın satın alamayacağı bir şey , değil mi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Uzun bir süre ona baktı. "Paranın satın alamayacağı şeyi ben mi bulacağım? Mutluluğu mu?"

Karen başını salladı.

"Aşk mı? Benim gibi birinden aşk istemezsin herhalde?" Yüzü şaşkınlığını gösteriyordu. "Korkarım beni şaşırttınız."

"Bir bebek."

Bunun üzerine McAllister gömleğinin ön kısmına şampanya döktü. Üstünü başını temizlerken ilgi dolu gözlerle kadına baktı. "Oh, Bayan Lawrence, bunu paramdan ayrılmaktan daha çok seviyorum." Adam kadının eline uzandığında, kadın küçük, keskin bir bıçak kaptı.

"Dokunma bana."

McAllister arkasına yaslanarak her ikisinin de kadehlerini doldurdu. "Size dokunmadan nasıl bebek sahibi olacağımı bana anlatma nezaketini gösterir misiniz?"

"Bir kavanozun içinde."

"Ah, anlıyorum, bir tüp bebek istiyorsun." Sesi alçaldı ve gözleri sempatikleşti. "Yumurtaların-?"

"Yumurtalarım gayet iyi, teşekkür ederim," diye . "Yumurtalarımı bir kavanoza koymak istemiyorum, ama senin... senin.. bir koymanı istiyorum."

"Evet, şimdi anlıyorum." Ona bakarak içkisini yudumladı. "Anlamadığım şey, neden ben? Yani, benden hoşlanmadığınıza ya da tam olarak iyi bir ahlaki karaktere sahip olduğumu düşünmediğinize göre, neden çocuğunuzun babası olmamı istiyorsunuz?"

"İki sebep var.□ e alternatif, bilgisayar veri bankasından bir adam seçebileceğim bir kliniğe gitmek. Belki sağlıklı ama ya akrabaları? Sizin hakkınızda ne düşünürsem düşüneyim, aileniz çok iyi ve yerel gazetelere göre nesillerdir de iyi. Sizin ve akrabalarınızın neye de biliyorum."

"Burnunu sokan tek kişi ben değilim. Peki ya ikinci sebep?"

"Eğer çocuğunuzu doğurursam -bir anlamda- daha sonra benden para istemeye gelmeyeceksiniz."

Sanki bu ifade McAllister'in anlayamayacağı kadar tuhaftı, çünkü bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak oturdu.□ en güldü, göğsünün içinden gelen derin bir gümbürtü. "Bayan Lawrence, iyi anlaşıcağımıza inanıyorum." Sağ elini uzattı. ", bir pazarlığımız var."

Karen bir an için elinin onun büyük ve sıcak eliyle sarılmasına izin verdi ve gözlerinin onun gözleriyle buluşmasına ve gözlerinin gülümseyerek kırılaşmasına izin verdi.

Birdenbire onun dokunuşundan uzaklaştı. "Nerede ve ne zaman?" diye sordu. "Arabam seni yarın sabah altıda alacak ve ilk uçakla yola çıkacağız. New York'a uçun."

"Arkadaşının Virginia'da yaşadığını sanıyordum," dedi kuşkuyla.

"Var, ama önce New York'a gidip seni tanıyalım düşündüm," dedi açıkça, sanki büyük beyaz avcının bulduğu çıplak bir yerliymiş gibi.

Karen bir an için yüzünü şampanya bardağının arkasına sakladı, böylece yüz ifadesini görmeyecekti. "Ah, evet, anlıyorum. Gördüğüm kadarıyla, nişanlılarınızın iyi giyimli ve bakımlı olmasından hoşlanıyorsunuz."

"Her erkek öyle değil mi?"

"Sadece yüzeyin altını göremeyen erkekler."

"Ouch!"

Karen kızardı. "Özür dilerim. Eğer nişanlıymışım gibi davranacaksam, dilimi tutmaya çalışacağım." Ona sert bir bakış attı. "Sevgi dolu, tapınan kadını oynamak zorunda , değil mi?"

"Nişanlandığım başka hiçbir kadın göre, için bir neden göremiyorum. Biraz daha şampanya alın, Bayan Lawrence."

"Hayır, teşekkür ," dedi Karen, ayağa kalktı, sonra da ayaklarının üzerinde sallanmamak için kendini zor tuttu. Şampanya, ateş ve siyah saçlı, ateşli gözlü bir adam bir kadının bekâret yeminini hatırlamasına yardımcı olamazdı. "Yarın havaalanında görüşürüz ama lütfen New York'ta durmanıza gerek yok." Adam bir şeyler söylemeye başladığında, kadın gülümsedi. "Güven bana."

"," dedi kadehini kaldırarak. "Yarına."

Karen odadan çıktı, eşyalarını topladı ve asansöre binerek aşağı indi. Araba kullanacak kadar sağlam hissetmediğinden, güvenlik görevlisine kendisini Denver'in güneyindeki küçük bir alışveriş merkezine götürmesi için bir taksi çağırmasını söyledi.

"Bunny?" Bir kadın güzellik salonunun kapısını kilitlerken Karen çekinerek sordu. Bunny'nin saçlarına bakan Karen, kayısıya mı yoksa şeftaliye mi boyandığına karar veremedi. Her neyse, olağanüstü bir renk tonuydu.

"Evet?" diye sordu kadın, dönüp Karen'a bakarken gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

"Beni hatırlamıyor musun?"

Bunny bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra solgun teni zevkle buruştu. "Karen? O ... o ...'nun altındaki sen olabilir misin?"

"Saç," diye ekledi Karen.

"Belki siz buna saç diyorsunuz ama benim durduğum yerden değil. Şu yüzüne bak! Yemin mi ettin? Bu yüzden mi bu kadar parlak ve temiz?"

Karen güldü. Ray'le evliyken sahip olduğu birkaç lüksten biri Bunny'nin saçlarını yapması, makyaj, tırnaklar ve hayattaki hemen her şey hakkında ona tavsiyelerde bulunmasıydı. Bunny mükemmel bir kuaför olmasının yanı sıra, müşterileri için terapist gibiydi ve sanki yemin etmiş gibi ketumdu. Bir kadın Bunny'ye her şeyi anlatabileceğini ve bunun daha ileri gitmeyeceğini bilirdi.

"Saçımı yapabilir misin?" Karen utanarak sordu.

"Elbette. Sabah arayın ve-"

"Hayır, şimdi olmaz. Sabah erkenden uçakla yola çıkmam gerekiyor."

Bunny böyle bir saçmalığa tahammül edemezdi. "Evde beni bekleyen aç bir kocam var ve dokuz saattir ayaktayım. Daha erken gelmeliydin."

"Sana bir hikaye ile rüşvet verebilir miyim? Çok, çok iyi bir hikaye?"

Bunny şüpheli görünüyordu. "Ne kadar iyi bir hikaye?"

"Benim muhteşem patronumu tanıyor musun? McAllister Taggart?
Muhtemelen onun bebeğini doğuracağım ve o bana hiç dokunmadı, da."

Bunny anahtarı tekrar kilide sokarken hiçbir şeyi kaçırmadı. "Saçının gecenin
yarısını alacağını tahmin ediyorum."

"Peki ya kocanız?" "Bırakın kendi
konservelerini kendisi açsın."

İki

KAREN uçağın geniş koltuğuna, business class'a yerleşti ve portakal suyunu yudumluyordu. Yanı başındaki McAllister Taggert çoktan evrak çantasındaki kâğıtlarla ilgilenmeye başlamıştı. Bu sabah erkenden havaalanına vardığında, Denver havaalanında varlığından bile haberdar olmadığı bir bekleme salonuna götürülmüştü.

Dikkat çekmeden karşısına bir sandalye çekmişti ve adam onu selamlama ya da ona bakma zahmetine bile girmemişti. On dakika sonra, dalgın dalgın başını kaldırmış, sonra tekrar kâğıtlarına bakmıştı. Karen onun duraklayıp tekrar kendisine baktığını görmekten büyük bir memnuniyet duydu; uzun, yavaş bir bakıştı bu, başından ayak parmaklarına kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyordu.

"Karen Lawrence'sın, değil mi?" diye sorarak onu gülümsetti ve Bunny'nin evinde, kafası folyoyle kaplı, yüzü çamura bulanmış halde geçirdiği üç saatin ve ardından evde dolabındaki her şeyi denediği diğer üç saatin buna değdiğinden emin olmasını sağladı.

Virginia yolculuğu için çalışması gerektiğini söyledi, sonra tekrar kâğıtlarına baktı, ama birkaç kez Karen'a baktı. Sonuçta, Karen bu bakışları oldukça tatmin edici buldu.

Şimdi uçakta onun yanına oturmuş, portakal suyunu yudumluyor ve her geçen dakika daha da sıkılıyordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, elindeki kâğıtlara doğru başını sallayarak.

Ona, erkeklerin bir kadının güzel olduğunu düşündüklerinde yaptıkları gibi gülümsedi ama bir şekilde beyinsiz doğmayı başarmıştı. "Bilgisayar getirmiş olsaydım benim için yazabilirdin ama aslında hayır, senin için yapacak bir şeyim yok. Sadece vermem gereken bazı kararlar var."

Ah, evet, diye düşündü, erkek işi. "Ne gibi?" diye ısrar etti.

Yakışıklı hafifçe çatıldı. Belli ki kadınlarının sessiz kalmasından hoşlanıyordu. "Sadece alım satım yapıyorum," diye cevap verdi hızlıca, kadının çocukça sorular sormasını engelleyecek bir ses tonuyla

"Peki bu sabah tam olarak ne almayı ya da satmayı düşünüyorsunuz?"

□ e küçük kaş çatması, kaşlarını burnunun köprüsü üzerinde ortada birleştiren bir kaş çatmaya dönüştü. Aşk çok tuhaf bir şey, diye düşündü. Ray ona öyle baksaydı hemen geri çekilirdi ama bu adam onu zerre kadar korkutmamıştı.

Kadının kendisini sorgulamaktan vazgeçmeyeceğini anlayınca, "Küçük bir yayıncılık şirketi satın almayı düşünüyorum," diye tersledi ve sonra tekrar kâğıtlarına baktı.

"Ah," dedi. "Coleman ve Brown Yayınları. Kötü kapaklar, çoğunlukla yeniden basımlar. Bölge tarihi üzerine birkaç iyi kitap vardı ama kapakları o kadar kötüydü ki kimse kitapları satın almadı."

McAllister ona kendi işine bakması gerekiyormuş gibi baktı. "Eğer satın almaya karar , iyi kapaklar tasarlayabilecek yeni bir sanat yönetmeni tutacağım."

"Yapamam.□ e yayıncı onunla yatıyor."

McAllister portakal suyu bardağını henüz dudaklarına götürmüştü ki Karen'in sözleri karşısında neredeyse boğulacaktı. "Ne?"

"Merak ettim ve yayıncının sekreteri tabloları size teslim etmeye geldiğinde ondan benimle öğle yemeği yemesini istedim. Bana yayıncının

-Evli ve üç çocuk babası olan bu adam, sanat yönetmeniyle uzun süreli bir ilişki yaşamaktadır. Eğer adam karısını aldatırsa, kadın da yayınevinin sahibi olan karısına söyleyecektir. Bu çok yapışkan bir durum."

Mac ona gözlerini kırptırdı. "Peki ne öneriyorsun?" diye sordu büyük bir alaycılıkla.

"Evi satın alın ve oraya yetkin insanlar yerleştirin, ardından birkaç küçük tarih kitabını tek bir büyük kitapta birleştirin ve bunu Colorado tarihi üzerine bir ders kitabı olarak okullara satın.□ Ders kitaplarından kazanılacak çok para var."

Mac uzun bir süre sadece ona baktı. "Ve tüm bunları merak ettiğin için öğrendin, değil mi?"

Karen arkasını dönerek pencereden dışarı baktı ve Ray'i hiçbir zaman o anki kadar özlemediğini anladı. Ray eskiden onu dinlerdi; onun fikirlerini ve görüşlerini severdi. Ne yazık ki çoğu erkeğin zihninin bu adamınki kadar kapalı olduğunu fark etmişti.

Uçak havalandıktan ve seyir halindeyken onunla tekrar konuştu. "Başka nelere ?" diye sordu usulca. "Jet motorları? Kanalizasyon tesisleri? Yol yapım ekipmanları?"

Onun ironi yaptığını biliyordu ama aynı zamanda gerçekten bilmek istediğini de duyabiliyordu. "Ben sadece küçük şeylerle ilgilenirim, özellikle de Denver'in yerel yerleriyle."

"Mesela mı?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Lawson's Department Store," diye hızlıca cevap verdi.

Bunun üzerine hoşgörüsüyle gülümsedi. "□ adresindeki yer Denver şehir merkezinin göz zevkini bozuyor.

Glitter and Sass'tan zaten mükemmel bir müşterim var."

"□ deri ve zincir satan mağazalar mı?" diye sordu dudaklarını bükerek.

"Daha çok deri ve yapay elmas gibi." Koltuğunda arkasına yaslanarak ona spekülasyonla baktı. "Peki bunu kime satacaksın?" Kadın cevap vermeyince, ona küçük bir gülümseme verdi. "ama, şimdi benden korkup kaçma. Bana işimi nasıl yürüteceğimi söyleyeceksen, bir öneriden sonra durma."

", " dedi kararlı bir şekilde. "Bebek satan bir mağaza açardım." Bunun üzerine adamın tiksintiyle arkasını dönmesini bekledi ama dönmedi. Orada öylece oturdu, sabırla onun devam etmesini bekledi.

Derin bir nefes aldı. "İngiltere'de Mothercare adında bebekler için her şeyi satan mağazalar var: hamile kıyafetleri, bebek arabaları, çocuk odası mobilyaları, çocuk bezleri, her şey. Amerika'da farklı ürünler için farklı mağazalara gitmek zorundasınız ve sekiz aylık hamileyseniz, ayaklarınız şişmişse ve iki daha varsa, bebek için ihtiyacınız olanı almak için beş farklı mağazaya gitmek kolay değil. Tecrübelerime dayanarak söyleyemem ama her şeyi tek bir mağazadan alabilmek harika bir kolaylık olurdu."

"Peki bu dükkâna ne diyorsunuz?" diye sordu sessizce.

"Sığınak mı?" diye masumca cevap vererek onu güldürdü.

McAllister çantasından bir kâğıt ve bir kalem çıkarıp ona uzattı. "Al. Coleman ve Brown Press hakkında bildiğin ya da düşündüğün her şeyi yaz. Hepsini, dedikoduları, her şeyi. Orayı nasıl devamlı bir haline getirebileceğimi bilmek istiyorum."

Karen gülümsememek için tüm gücünü kullandı ama faydası olmadı. Daha önce hiç bir kadına ne alması ya da satması gerektiği konusunda fikrini sormadığını hissediyordu. Montgomery-Taggart'ın şubesi çok küçüktü ve birkaç kadın yöneticisi vardı ama herkes McAllister Taggart'ın kendi başına bir kanun olduğunu biliyordu. Her şeyi kendi bildiği gibi yapma konusundaki inatçı ısrarı çalışanları çileden çıkarıyordu. Neredeyse her zaman haklı olması da onları daha da çileden çıkarıyordu.

Ama Şimdi ona fikrini soruyordu! Karen yazmaya başlarken alaycı bir tavırla, "Evet, evet efendim," dedi ama göz ucuyla adamın dudaklarında hafif bir gülümsemenin oynaŐtığını görebiliyordu.

* * *

Karen, Taggert'tan bir sıcaklık göreceğini düşünüyse de bu düşüncesi kısa sürdü, çünkü gece boyunca burnunu kâğıtlara gömmediği her an telefonla konuşuyordu. Bir eliyle yemek yerken, diğeri eliyle kâğıtları tutuyordu. D.C.'nin dışındaki Dulles Havaalanı'na indiklerinde, ona üç tane yüz dolarlık banknot uzattı, "Yeşil asılı," dedi ve sonra başıyla bagaj arabasını işaret etti. Karen görevliye bahŐiŐ olarak bir banknot vermek istedi ama bunun yerine beş doları kendi cebinden ödedi ve Taggert'bulmaya çalıştı. Taggert onu buldu, elinde kiralık arabanın anahtarları vardı ve hemen dışarıya, soğuk havaya çıkıp arabaya gittiler.

Arabanın içine girdiğinde, onunla yalnız kalmak neredeyse samimi hissettirdi ve söyleyecek bir şeyler aradı. "Eğer senin niŐanlınmıŐım gibi davranacaksam, senin hakkında bir şeyler bilmem gerekmez mi?"

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Karen'in ona tiksinti dolu bakış atmasına neden olacak bir şekilde.

"Gerçekten hiçbir şey. Eminim zengin olduğunuzu bilmek her kadın için yeterlidir."

Karen bu iğnenin onu güldüreceğini ya da alaycı bir cevap vereceğini ummuŐtu ama öyle olmadı. Onun yerine, alnı konsantrasyonla kırıŐmıŐ bir halde önüne baktı. Yolculuğın geri kalanında Karen konuşmaya zahmet etmedi. Biri neden M.J. Taggert'la evlenmeyi planladığını sorarsa, "Nafaka" diyeceğine karar verdi.

Onları Virginia'nın otoyollarından İŐkenderiye'ye, oradan da ormanlık kırlara, güzel evlerin yanından geçirerek çakıllı bir yola ulaştı ve keskin bir sağ'a döndü. Dakikalar sonra bir ev görüldü ve burası tüm küçük kızların Noel'i geçirmeyi hayal ettiğ'i yerdı: üç katlı, önünde uzun sütunlar, mükemmel aralıklarla yerleştirilmiş pencereler. Yarı yarıya George ve Martha Washington'ın onları karŐılamasını bekliyordu.

□Ön bahçede ve arka taraftaki bahçelerde görebildiğ'i kadarıyla futbol oynayan, kucak dolusu odun toplayan ya da sadece gezinen insanlar vardı. Ve her yerde çocuklar varmıŐ gibi görünüyordu.

□ Arabanın fark edildiği anda, bir sürü insan üzerlerine çullandı, kapıyı açıp Karen'ı dışarı çıkardılar. □ ey kendilerini Laura ve Deborah ve Larry ve Dave ve- olarak tanıttılar.

Çok yakışıklı bir adam onu yakaladı ve dudaklarından öptü. Karen'in ona bakarken söyleyebildiği tek şey "Oh!" oldu.

"Ben Steve," diye açıklama yaptı. "□ e damat? Mac sana benden bahsetmedi mi?"

Karen ne söylediğini hiç düşünmedi. "Taggart bir şey istemediği sürece benimle asla konuşmaz," diye ağzından kaçırdı, sonra da gözleri fal taşı gibi açıldı. □ Bu insanlar onun arkadaşlarıydı, onun hakkında ne düşünürlerd ki!

Karen'in şaşkınlığı karşısında kahkahalara boğuldular.

"Mac, sonunda gerçek seni tanıyan bir kadın buldun," diye bağırdı Steve arabanın tavanından, bir kolunu Karen'in omuzlarına doladı, sonra güzel bir kadın bir kolunu daha doladı ve hepsi gülererek onu eve götürdüler.

□ ey onu neşeyle yanan kocaman şömineli cennet gibi odaların önünden geçirdi, sonra büyük bir merdivenden çıktı, iki koridordan geçerek geniş, beyaz bir kapıya ulaştı. Kapıyı Steve açtı. "Tamamen senin," dedi gülererek, sonra içeri itti ve kapıyı arkasından kapattı.

Taggart odadaydı, bavulları çoktan bagaj raflarına yerleştirilmişti ve sadece bir yatak vardı. "□ burada bir hata olmuş," dedi Karen.

Mac kaşlarını çatarak yatağa baktı. "Bunu düzeltmeye çalıştım ama mümkün değil. □ e ev dolu. Bütün yataklar, karyolalar ve kanepeler çoktan tahsis edildi. Bakın," dedi kaşlarını çatarak, "gece size saldıracağımdan korkuyorsanız, sizin için bir otel odası bulabilir miyim diye bakabilirim."

□ Adamın tavırlarında onu her zaman yanlış yola sürükleyen bir şeyler vardı. "En azından dolu bir evde çılglık atarsam sesim duyulur."

Ona küçük bir yarım gülümseme verdikten sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Duş almam lazım. □ e düğün provası bir saat içinde." Sanki onun bir Regency romanı kahramanı olmasını ve bir erkeğin soyunması karşısında korkudan odayı terk etmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Ama gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Çenesini havaya kaldırarak, "Lütfen aynayı buğulandırma," dedi ve sanki yabancı bir adamla aynı odayı paylaşmanın kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi arkasını döndü.

Biraz kıkırdarak banyoya girdi ve buharın çıkması için kapıyı aralık bıraktı.

Taggert gözden kaybolduğunda Karen nefesini bıraktı ve omuzları gevşedi. □ e oda çok güzeldi, yeşil ipek ve Federal mobilyalarla döşenmişti ve duşun sesini duyunca mutlu bir şekilde valizlerini açtı. İşini bitirene kadar, alışkanlıktan Taggert'in bavulunu da açtığını fark etti. Taggert'in ayakkabılarını dolaba, kendi ayakkabılarının yanına koyarken Karen neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bir erkeğin ayakkabıları kendi ayakkabılarının yanında olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Döndüğünde Taggert orada duruyordu, saçları ıslaktı, iri vücudu havlu kumaştan bir bornozun içindeydi ve onu izliyordu.

"Ben, ah, bavulunu açmak istememiştım, ama, uh... Alışkanlık," diyebildi nihayet banyoya kaçmadan ve kapıyı arkasından sertçe kapatmadan önce.

Banyoda cesaret edebildiği kadar uzun süre kaldı ve odaya tekrar girdiğinde adamın gitmiş olduğunu görünce çok memnun oldu. Olabildiğince çabuk giyindikten sonra yatak odasından çıktı ve prova için kiliseye gitmek üzere arabalara doluşan düğün ekibinin geri kalanına katılmak üzere merdivenlerden aşağı koştu.

Kiliseye giden yol boyunca Taggert'a olan kızgınlığı artmıştı. Eğer onun olması gerekiyorsa, ona biraz ilgi göstermesi gerekmez miydi? Bunun yerine onu ön kapıda bırakmış ve yabancıların arasında kendi yolunu bulmasını beklemişti. Bu kadar çok kadının onunla evlenmeyi reddetmesine şaşmamalı, diye düşündü. □ Hepsi de belli ki mantıklı ve zeki kadınlardı.

Kilisede prova, Taggert'in koridordan ilkinenkişi olacağı son ana kadar sorunsuz geçti. Ortaya doğru yürüyecek, kolunu Karen'a uzatacak ve sonra onunla birlikte kiliseden çıkacaktı. Belki de söylenenleri duymamıştı, ama mazereti ne olursa olsun, koridorun ortasına kadar yürüdü ve sonra Karen olmadan tek başına aşağı inmeye başladı.

Bu onun için çok fazlaydı. "Taggert'in nasıl bilirsin," dedi, "kendi kendine ortak olabileceğini sanır."

Kilisedeki herkes kahkahalara boğuldu ve Taggert dönüp hatasını gördü. Büyük bir centilmenlik gösterisiyle geri döndü, eğildi ve Karen'a kolunu uzattı.

"Tüm o hafta sonlarını daktiloda geçirdiğim için beni geri mi alıyorsun?" dedi nefesinin altında. "Sana karşı çıkamayacak kadar çekingen olan tüm o kadınlar için

Sen," dedi gülümseyerek.

"Ben sandığın gibi bir canavar ."

"Bu konuda Elaine'in fikrini soracağım. Bu arada, ne zaman geliyor?"

Kilisenin arka tarafına vardıklarında adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa Karen söylediğine pişman olmuştu.

"Noel Günü," dedi usulca ve sonra ondan uzaklaştı.

□ e prova yemeği gürültülüydü, herkes aynı anda birlikte geçirdikleri yazlar ve ziyaret ettikleri yerler hakkında konuşuyordu. Karen ilkyemeğine baktı ve dinledi ama birbirini çok iyi tanıyan bu insanların sohbetine katılmadı. Taggart büyük masanın diğer tarafında, onun tam karşısında oturuyordu ve o da sessizdi. Karen arada bir ona doğru bakıyor ve onun kendisine baktığını sanıyordu ama Taggart o kadar hızlı arkasını dönüyordu ki bundan emin olamadı.

"Karen," dedi kadınlardan biri ve bütün masa sessizleşti. "Nişan yüzüğün nerede?"

Konuşmadan önce hiç tereddüt etmedi. "Taggart tüm elmasları satın almış, bu yüzden yeni bir elmas sevkiyatı bekliyorlar. Onları düzinelerce satın alıyor, biliyorsun."

□ Restoranın camları yemek yiyenlerin kahkahalarıyla neredeyse patlayacaktı ve Mac bile yanındaki Steve'in sırtına vurmasıyla güldü.

□ "Bence bu sende kalmalı, Mac," ve "Görünüşe göre kadınlardan hoşlanman geliyor."

Yemeğin geri kalanında Karen'in sessizce oturmasına izin verilmedi. □ e karşısındaki iki kadın ne iş yaptığı, nerede büyüdüğü ve insanların sorduğu tüm normal sorular hakkında birçok soru sordu. Onlara Mac'in patronu olduğunu söylediğinde çok etkilendiler ve için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediler.

"Yalnız," diye cevap verdi. "bir mektup yazmak dışında hiçbirimize ihtiyacı yok."

□ Tüm bunlar olurken Taggart tek kelime etmeden yemeğini yedi ama Karen onun gözlerini üzerinde hissediyordu ve Steve ona bir şey söylemek için öne eğildiğinde bile Mac'in gözleri Karen'in yüzünden hiç ayrılmadı.

"Kendi" odalarında yalnız kaldıklarında Karen belki de biraz fazla ileri gittiğini düşündü. "Bu gece hakkında..." diye başladı adam yanından geçip banyodan çıkarken. "Belki de yapmamalıydım-"

"Şimdi de benden korkup kaçacak mısınız?" diye sordu, yüzü onunkine çok yakındı.

Ne alakası var, diye düşündü Karen, çok güzel bir ağzı var. Ama kendini toparladı ve ayağa kalktı. "Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. Şimdi, eşofmanlarıma ne yaptın?"

"Spor için biraz geç değil mi?" dedi düşünmeden, ne zaman ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu.

Mac ona tek taraflı bir gülümseme verdi. "Çiğ uyumamı istemiyorsan, tek alternatif onlar."

"□ üçüncü çekmece kaldı," dedi banyoya koşarken. Püriten beyaz pamuklu bir gecelikle dışarı çıktığında, adam çoktan yatağa girmişti ve yatağın ortasında uzun, kalın bir yastık vardı. Yatağın boş tarafına kayarak, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Çaldım."

"Sanırım zavallı bir talihsiz sırt yastığı olmayan bir kanepede uyuyor."

"Geri götürmemi ister misin? Bana sarılıp uyuyabilirsin ya da daha iyisi, benden istediğin bu kavanoz hakkında ciddi bir tartışma yapabiliriz."

"İyi geceler," dedi sonra ondan uzaklaşarak yan döndü, ama uykuya dalarken gülümsüyordu.

Üç

KAREN, sadece kalın beyaz bir elbise giymiş olan yakışıklı bir adamı görünce uyandı.

Beline havlu sarmış, banyo aynasının önünde durmuş tıraş oluyordu. Tamamen uyanıp nerede olduğunu hatırlamadan önceki o birkaç dakika içinde, adamın ona doğru geldiğini, onu öptüğünü, sonra havluyu bir kenara fırlatıp onunla birlikte yatağa girdiğini hayal etti. Sadece o birkaç saniye boyunca kollarında bir erkeğin olmasının nasıl bir his olduğunu, onun büyüklüğünü, teninin sıcaklığını, ağırlığını ve-

"Bu düşünceni paylaşmak ister misin?" diye sordu, başını çevirmeden aynadan ona bakarak.

Adamın kızarmış yüzünü görmemesi için arkasını dönerek yataktan kalktı, bornozunu aldı ve adamın görüş alanından çıkarak dolaba doğru ilerledi.

"Bugün için ne planladın?" diye sordu banyodan çıkarken, hala üzerinde sadece o küçük havlu vardı ve yüzündeki fazla köpüğü siliyordu.

Karen onu görmemek için dolabın kapağını açtı. Her gün egzersiz yapıyor muydu? Vücudunun görünmesi için spor yapıyor olmalıydı. Ve bu sıcak bal onun doğal ten rengi miydi? "Alışveriş," diye mırıldandı.

"Alışveriş mi?" diye sordu, kapının etrafından dolaşıp onun diğer tarafına geçerek. "Noel alışverişi gibi mi?"

"Ben, ah," dedi, titizlikle içeride asılı olan kıyafetlere baktı ama hiçbir şey göremedi. "Evet, Noel alışverişi. Ve bir düğün hediyesi." Derin bir nefes aldı. Kendine hakim olmalıydı! Dönerek onun gözlerinin içine baktı ve bir santim bile aşağıya inmedi. "Yarın Noel ve eğer Noel'i bu insanlarla geçireceksem, elim boş gidemem. Buralarda iyi bir alışveriş merkezi biliyor musun?"

"Tysons Corner," dedi hemen. "Ülkenin en iyilerinden biri. Benim de hediye almam gerekiyor, o yüzden seninle geleceğim."

"Hayır!" Karen ağzından kaçırdı, sonra kendini toparlamaya çalıştı. "Yani, tek daha iyi konsantre oluyorum." Bunu söylerken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Noel alışverişi tek başına bir angarya haline gelmişti.

"Peki kime nasıl bileceksiniz? Hatta burada kaç çocuk var? Çocuklar için almak istediğinizi varsayıyorum."

"Benim için tüm isimleri yaz, ben de her şeyi alayım." Bütün günü bu adamla geçirmek istemiyordu ve gözlerini adamın göğüs kaslarından ayırmak giderek zorlaşıyordu.

"Kalemim yok," dedi gülümseyerek. "Her şey kafamın içinde."

Karen neredeyse ona gülümseyerek karşılık veriyordu. "Onları bana dikte edebilirsin. Ayrıca, burada kalıp diğer çocuklarla futbol oynamayı tercih etmez misin?"

"Ben şişman, formsuz bir masa başı çalışanıyım ve beni döverler."

Karen buna güldü, çünkü ondan daha az formsuz olan kimse yoktu.

Onun evet demesini beklemeden dolaptan havlu kumaştan bir bornoz aldı, giydi ve yanağından öptü. "Bana kıyafet seçer misin? Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Otuz dakika içinde senin için döneceğim."

Karen itiraz edemedi adam odadan çıktı ve kapı arkasından kapandı. Elbette, diye düşündü, her yerdeki feministler onun Mac Taggart gibi otokratik, kibirli, küstah bir adamın kıyafetlerini seçtiği fikrinden ürpereceklerdi. Ama bu düşünceyi tamamladığında, bir çift koyu renk yün pantolon, bir İtalyan gömleği ve cennet gibi bir İngiliz kazağını yatağın üzerine örtmüştü. Kendinden iğrenerek başını salladı ve banyoya gitti.

Bir saat sonra, hızlı bir kahvaltıdan sonra Mac'le birlikte kiralık arabaya doğru yürürken, çimenlerin üzerinde damat ve diğer erkekler top oynuyordu. Steve Mac'e bağırarak gelip onlarla oynamasını istedi.

"Beni kendisiyle alışverişe gitmeye zorluyor," bağırdı.

"Ha!" diye seslendi Karen arabanın tavanından onlara. "Sanki benimle alışverişe gelecek bir erkeğe ihtiyacım var, değil mi? Gerçek ki, ona zarar verebileceğin için burada kalmaktan korkuyor."

Adamların kahkahalarını duymazdan gelen Mac, "Düğün hediyesi olarak sana ne almamızı istiyorsun?" diye bağırdı.

"Senden mi Taggart?" Steve aradı. "Bir Lamborghini. Ama ondan, teklif ettiği her şeyi alırım."

"Bunu destekliyorum," dedi diğer adamlardan biri, sonra hepsi çok övgü dolu bir şekilde güldü.

Kendini oldukça hissederek Karen, futbol oynayan gençlere bakarak ıslıl ıslıl gülümsedi ve Mac'in kaşlarını çattığını görünce daha da parlak bir şekilde gülümsedi. Arabaya binerken, "Ne kadar hoş bir grup insan," dedi.

Mac, arabayı geri geri sürerken arka camdan dışarı bakarken vücudu iki büküm olmuş, yoldaki diğer araçların arasından manevra yaparken ona cevap vermedi.

Belki de erkeklerin onunla flörtetmesinden ve Mac'in sessizliğinden kaynaklanıyordu, ama güzel Tysons Corner alışveriş merkezine vardıklarında Karen'in çok yerindeydi.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu Hecht's'in yanındaki alışveriş merkezinin ortasına girdiklerinde. Başını ona baktığında, erkeğin omuz silkişini gördü. "Fil zamanı," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle.

"Kocamla birlikteyken ve birlikte alışverişe gittiğimizde ben de böyle derdim. Birine ne alacağımıza karar vermeye katılmayı reddederdi ama ona verdiğim her şeyi taşırdı. Ona filim derdim."

Mac bir an için bunu düşünür gibi oldu, sonra ciddiyetle sağ kolunu kaldırdı, sıktı ve pazularının kazağının içinden çıkmasını sağladı. "Üzerime yükleyebileceğiniz her şeyi taşıyabilirim."

Karen güldü. "Bunu göreceğiz. Bu arada, eğer dediğiniz gibi 'biz' hediye veriyorsak, parasını kim ödüyor?"

"Ben mi?" dedi sahte bir iç çekişle, sanki kızın aldığı her şeyin parasını hep o ödemiş gibi.

Sağa dönüp Nordstrom'a doğru ilerlerken omzunun üzerinden "Mükemmel," dedi. "Senin paran, benim zevkim."

"Bana arada bir fıstık ver yeter, olacağım," dedi arkasından.

□ Bir saat sonra Karen bitkin ama neşeliydi. Bir erkekle alışveriş yapmanın nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu. İki alışverişten hangisinin daha iyi olduğunu düşünmek için asla zaman ayırmak istemezdi. "□ bir tane," ya da "Ne fark eder ki?" derdi. Hediye önerileri söz konusu olduğunda da müzik mağazasından ötesini nadiren düşünebiliyordu. İki kez, kendisi mağazalara girip sabun ve losyon setleri ile meyve ve peynir sepetleri satın alırken, onu alışveriş torbalarıyla çevrili banklarda oturttu. Neredeyse onu Rand McNally mağazasından çıkaramıyordu, orada Empire State Binası'nın devasa bir 3 boyutlu yapbozunu satın aldı. Dokuz oyuncak mağazasının hepsini ziyaret ettiler ve her birinden alışveriş yaptılar, aslında o kadar çok alışveriş yaptılar ki Karen çocuk sayısından daha fazla oyuncak aldıklarından şüphelendi.

Alışveriş merkezindeki son oyuncak mağazasını da ziyaret ettikten sonra, "Bu geziyle birlikte öğle yemeği de geliyor mu?" diye sordu.

"Yemek istediğine emin misin? Sanırım son dükkânda hâlâ bir oyuncak araba vardı. Belki de geri dönüp onu almalısın."

"Yemek, kadın!" diye homurdanarak Nordstrom'un kafesine doğru ilerledi, orada siparişlerini , sonra içeceklerini aldılar ve Mac'in tüm çantaları koyabileceği bir koltuk buldular, çünkü Karen'in bir şey taşımasına izin vermiyordu.

Oturur oturmaz ona gülümseyerek, "Sen iyi bir ," dedi. Yerleştikten sonra ona baktı. "Bu gece için ne planlar yaptınız?"

Lawson Mağazası mı?"

Karen yalan söyleyemeyecek kadar iyi bir ruh halindeydi. "Bana patronluk taslamana gerek yok. Sen de benim çocukça fikirlerimi dinlemek zorunda değilsin. Bugün her ne kadar çok eğlendiysek de, ikimiz de biliyoruz ki Denver'a döner dönmez bu eğlence sona erecek. Sen patronsun ve ben sadece bir daktiloyum."

"Sadece daktilo mu yazıyorsun?" dedi, tek kaşını kaldırarak kazağının yakasından gömleğinin cebine uzandı ve katlanmış birkaç faks kâğıdı çıkardı. "Siz, kocanız ve Stanley□ ompson altı yıl boyunca□ ompson's Hardware Store'un sahibi oldunuz. Siz ve kocanız mağazanın her şeyiydiniz. Stanley□ ompson ölü ağırlıktı."

Karen şaşkınlıkla ona bakarken, o devam etti.

"Siz ikiniz evlendikten sonra Ray iki işte çalıştı, siz de evde el yazmaları yazdınız. İkiniz elinizdeki her kuruşu biriktirip□ ompson's Hardware'in yarı hissesini satın aldınız ve dükkânın altını üstüne getirdiniz. Ray makinelerden anlıyordu; siz ise diğer her şeyden. İnsanların dükkana gelmesini sağlayan reklamlar yazdınız ve Ray'e ne kadar alıp alamayacağınızı söyleyerek parayı siz idare ettiniz. Küçük bahçe merkezini eklemek ve kadın müşterileri sizin fikrinizdi ve mağazanın en kârlı kısmı orasıydı. Ray öldükten sonra öğrendiniz ki□ ompson'ın ona satmaya razı olmasının tek yolu Ray'in ölümü üzerine sizi kırk bin dolara satın alması şartıydı."

Karen, Ray'in kötü bir kontrat yaptığını söylüyormuş gibi savunmacı bir tavırla, "Anlaşma yapıldığı sırada adildi," dedi.

"Evet, satın alma sırasında yarım hisse sadece otuz bin dolar değerindeydi, ama o öldüğünde, siz ve Ray işi büyüttünüz, böylece yarım hisse kırk bin dolardan çok daha fazla değer kazandı."

"Tam ortak olarak kalabilirdim," dedi Karen yumuşak bir sesle. "Stanley□ ompson'ın yatağını paylaşıydın."

"Burnunu , değil mi?"

"Sadece merak ettim," dedi, yemekleri konurken gözleri parlayarak. Garson gittikten sonra, "Annelere yönelik bu mağaza için fikirlerinizden bahsetmek ister misiniz?" dedi.

Buzlu çay bardağındaki pipetle oynarken, "Bunu gerçekten düşünmedim, sadece bazı belirsiz fikirler var," dedi.

Bunun üzerine Mac küçük bir kahkaha attı ve bir kalemle peçeteyi ona doğru itti. "Eğer sınırsız paranız olsaydı ve Lawson's Mağazası'nın sahibi olsaydınız, onunla ne yapardınız?"

Karen tereddüt etti ama uzun sürmedi. Gerçek şu ki, bunu uzun zamandır düşünüyordu. "Merkeze bir çocuk oyun alanı koyardım, böylece anneler çocuklarına her zaman göz kulak olabilirdi. Eğer bir anne bir süre orada kalacaksa, çocukları etiketleyeceğim. Bilirsiniz, mağazalardaki giysiler gibi, böylece çocuklar oyun alanının dışına çıkarsa ya da biri onları almaya çalışırsa, mağazadan çıkarken ziller çalar."

Mac hiçbir şey söylemedi ama kaşları soru sorarcasına kalkmıştı.

"□ ey insanlar çalmasın diye giysilerin üzerine etiket koyar ve çocuklar gömleklerden çok daha önemlidir, değil mi? Ve bir kadın dört yaşında bir çocuk ona bağırırken nasıl rahatça kıyafet deneyebilir?"

Yemeğinden bir ısırık aldıktan sonra devam etti. "Oyun alanını çevreleyen farklı bölümlerim olurdu: hamile kıyafetleri, mobilyalar, yatak örtüleri, çocuk yetiştirmenin çeşitli yönleriyle ilgili kitaplar, tüm görsel şeyler. Ve son derece deneyimli tezgahhtarlarım olurdu Ve şişman."

Mac buna patronluk taslayarak gülümsedi.

"Hayır, gerçekten. Baldızım yeni bebek sahibi oldu ve sürekli olarak, büyük beden bir şey olup olmadığını her sorduğunda ona acıyarak bakan anoreksik satıcı kızlardan şikayet ediyordu. Eğitimli sutyen satıcılarım ve kadınların yardıma ya da bilgiye ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri La Leche League gibi yerel kuruluşların ücretsiz broşürleri olurdu. Ve tabii ki mağazada bir aksilik olması durumunda yerel bir kadın doğum uzmanıyla irtibatımız olacaktı. Ve-"

Adamın yüzüne bakarken kendini kaybetti. Adam ona

gölüyordu! "Bunu pek düşünmedin, değil mi?"

Gülümsedi. "Şey, belki birazcık."

"Mali durumunuz nerede? Sakın bana böyle bir mağaza açmanın ne kadara mal olacağını kuruşuna kadar hesaplamadığınızı söylemeyin."

Karen birkaç ısırık aldı. "Biraz sayı yaptım."

"Denver'a döndüğümüzde onları masama koyabilirsin, ben de-" Sözünü yarıda kesti çünkü Karen çantasından bir bilgisayar diski çıkarmıştı. Diski alıp baktı ve kaşlarını çatı. "Bunu bana ne zaman sunacaktın?"

Onun ne demek istediğini biliyordu. Bu hafta sonunu kabul etmesinin gerçek bu olduğunu düşünüyordu. Karen, onunla görüşmeye çalışan ya da ona zengin olma planlarını postalayan yüzlerce insandan sadece biriydi. Karen diski onun elinden kaptı. "Bunu sana ya da bir başkasına göstermeyi hiç planlamamıştım," dedi dişlerinin arasından. "Milyonlarca insanın kafasında hayaller vardır ve bunlar sadece orada kalır: kafalarında."

Öfkeyle çantasını ve ceketini yanından aldı. "Affedersiniz ama sanırım tüm bunlar bir hataydı. Sanırım artık gitsem iyi olacak."

Mac onun kolundan tutup tekrar kabine çekti. "Özür dilerim. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

"Lütfen beni bırakır mısınız?"

"Hayır, çünkü kaçacaksın."

"□ en Çığlık atacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Stanley□ ompson'ın seni soymasına izin verdin ve o zaman çığlık atmadın çünkü ailesine rezalet çıkarmak istemedin. Sen Karen, çığlık atacak bir tip değilsin."

Adamın bileğini kavrayan iri, bronzlaşmış eline baktı. Haklıydı, o bir çığlıkçı ya da pek savaşçı sayılmazdı. Belki de kendine inanmadan önce Ray'in arkasında durup ona her şeyi yapabileceğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Mac'in eli, parmakları onunkilere dolanacak şekilde hareket etti ve Karen, Mac onun elini tutarken geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Bak Karen, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil. Bebek mağazasıyla ilgili fikirlerini hiç başkasına anlattın mı?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama Ray ölmeden önce de bu fikir üzerinde çalışıyor olmalısınız. Ona söyledin mi?"

"Hayır." Ray'le hırdavat dükkânından alabilecekleri kadarını almışlardı. Ve ona farklı bir şey, hatta daha fazlasını istediği fikrini asla vermek istememişti.

"□ en Bana inandığınız için onur duydum," dedi Mac ve Karen ona şüpheyile bakınca, "Gerçekten ," dedi. Bir an durakladıktan sonra

birbirine dolanmış iki eline baktı. "Tüm o evlilik öncesi anlaşmalar sadece imzalayıp imzalamayacağını görmek içindi."

Karen ona inanamayarak baktı.

"Dürüst olmak gerekirse. Eğer o kadınlardan biri imzalamış olsaydı, hemen yırtıp atardım. Ama tek duyduğum, 'Babam imzalamam gerektiğini düşünmüyor' ya da 'Avukatım imzalamamamı tavsiye ediyor' oldu. Tek istediğim kadının ailemin servetini değil beni istediğinden emin olmaktır."

"nefret dolu küçük bir numaraydı, değil mi?"

"Benimle evlenip dört yıl sonra boşanmak kadar nefret dolu değil.

Peki ya çocuklarımız olsaydı?"

Kendine rağmen Karen parmaklarını onunkilere doladığını hissetti. "Peki ya Elaine?"

"Elaine farklıydı," dedi usulca, sonra elini onunkinden çekti.

Karen başka bir soru sormak için ağzını açtığı anda, "Hazır mısınız?" dedi ve bunu söyleme şekli bir emir gibiydi.

Dakikalar sonra yine alışveriş merkezinin ana caddesindeydiler, Mac alışveriş torbalarıyla dolu halde önde gidiyordu. Onun arkasında, düşünceli bir tavırla Karen da onu takip ediyordu; ta ki o güne kadar gördüğü en güzel çocuk giysileriyle dolu bir dükkânın önünde durana kadar. Vitrinde pamuktan yapılmış, elle dikilmiş, yumuşacık dantellerle süslü bir vaftiz elbisesi asılıydı.

"İçeri girmek ister misin?" Mac başının üstünden usulca seslendi. Karen sert bir sesle, "Hayır, tabii ki ," dedi ve arkasını döndü.

Ancak zaten iri olan Mac, elindeki çantalarla daha da irileşti ve ilerlerken kadının çıkışını engelledi.

"Gerçekten, istemiyorum..." diye başladı ama mağazaya girer girmez konuşmayı kesti. Bebek kıyafetlerine, sahip olabileceği bir çocuk için bir şey olarak bakmasına asla izin vermemişti. Başkaları için evet, ama kendisi için asla.

Sanki transa geçmiş gibi, göz hizasındaki raflarda asılı güzel elbiselere doğru ilerledi.

Nazik bir satıcı kadın tarafından çantalarından kurtarılan Mac, onun arkasından yaklaştı. "Onlar değil. İlk Taggart bebeği her zaman erkek olur."

"Hiçbir şey 'her zaman' değildir," dedi Karen ona, soluk pembe ve mavi işlenmiş beyaz pamuklu bir elbiseyi indirirken.

"İşte, bu çok daha iyi," dedi kırmızı ve mavi çizgili bir kaldırırken. "Futbol oynamak için iyi."

"Oğlumun futbol oynamasına izin vermeyeceğim," dedi ona, elbiseyi değiştirip sadece küçük bir prens için yapılmış beyaz takımlara bakarak. "Futbol çok tehlikeli."

"O benim de oğlum ve ben diyorum ki-"

Birden Karen'in aklına ne hakkında konuştukları geldi, birlikte bir bebekleri olabilirdi ama bu onların bebeği olmayacaktı. Gerçek anlamda değil. Olmayacaktı... Başka bir düşünceyi toparlayamadan dükkândan koşarak çıktı ve Mac onu bulduğunda Brentano'nun vitrinine bakıyordu.

"Biraz oturmamızın sakıncası var mı?" diye sordu ve Karen'in tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bebek mağazasında olanlardan dolayı duyduğu utanç hâlâ konuşmasına izin vermeyecek kadar tazeydi.

Kadın oturdu, adam alışveriş poşetlerini kadının etrafına yığdı, sonra adam ikisine külahta getirmeye gitti ve bir süre dondurmalarını yiyerek sessizce oturdular.

"Kocanızla neden çocuk sahibi olmadınız?" diye sordu usulca.

"Dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu düşündük, bu yüzden onu koyduk," diye basitçe cevap verdi.

Mac bir an sessiz kaldı. "Onu çok mu seviyordun?" "Evet, çok, ."

"O çok şanslı bir adamdı," dedi Mac ve elini tutmak için uzandı. "Ona imreniyorum."

Karen bir an için onun gözlerinin içine baktı ve Ray'in ölümünden beri ilk kez başka bir adam gördü. Başka bir adamın yüz hatlarının üzerine yerleştirilmiş Ray'i değil, Mac Taggart'ın kendisini gördü. Yeniden sevebilirim, diye düşündü ve o anda sanki kalbinin etrafına koruyucu bir şekilde yerleştirdiği tüm buzlar eridi.

"Karen, ben-" Mac, Tysons Corner alışveriş merkezinin tam ortasında onu öpmek istercesine ona doğru ilerlerken başladı.

"Aman Tanrım!" Karen dedi ki. "Şu saate bak. Bu akşam düğün için kuaförde randevum var ve zar zor . Burada, alışveriş merkezinde ama bir üst katta, o yüzden koşsam iyi olacak."

"Ne zaman randevu aldın?" diye sordu, kadının kendisinden habersiz bir şey yaptığına inanamayan bir koca gibiydi.

"Oyuncak mağazalarının arasında." Ayağa kalktı. "Gitmem gerek," dedi ve yürümeye başladı. "İki saat sonra burada buluşuruz," diye omzunun üzerinden seslendi ve o daha tek kelime edemedi köşede kayboldu.

□aslına bakılırsa, randevusuna yarım saat kalmıştı ama Mac için bir Noel hediyesi almak istiyordu. Ve ondan uzaklaşmak istiyordu. Mac Taggart gibi bir adama aşık olması mümkün değildi. "O seni aşar Karen," dedi kendi kendine. Onun gibi bir adamın, babası göz alıcı bir ülkenin büyükelçisi olan bir kadına, bir havyarı diğerinden ayırt edebilen bir kadına ihtiyacı vardı.

"Aptal!" dedi kendi kendine. Sen de diğerleri kadar kötüsün, ona aşık olduğunu sanıyorsun. Ya da daha kötüsü!□ onun sana aşık olduğunu düşünmek.

İki saat sonra onunla karşılaştığında, kendini sakinleştirmeyi ve dengesini yeniden kazanmayı başarmıştı. Onu bankta otururken gördü, kendinden çok memnun görünüyordu. "Ne yaptın sen?" diye sordu kuşkuyla.

"Sadece her şeyi paketletip etiketlettim ve şimdi hepsi arabada." "Etkilendim," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Bana gülmeyi bırak da gidelim," dedi koluna girerek. "Saçında kullandıkları gomalak mı? Yoksa sana tahtadan bir peruk mu verdiler?"

"Bu cila ve bence harika görünüyor."

Arabaya doğru aceleyle ilerlerken tek söylediği "Hmmm," oldu.

Eve döndüklerinde, insanlar düğün için hazırlanmak için koşuştururken her şey kaos içindeydi. Görünüşe göre neredeyse herkes hayati bir giysisini kaybetmiş ve şimdi çılgınca onu bulmaya çalışıyordu. Mac "onların" yatak odasının kapısını kapattığında, burası bir sakinlik cenneti gibiydi ve Karen banyodan çıktığında, yatak kutularla ve giysilerle dolu birkaç askılı çantayla kaplıydı.

"Her şey sen oldu," dedi ve Karen kimsenin girdiğini duymadığını söyleyince Mac koşarak banyoya girdi.

Bir kutuda ipek iç çamaşırları vardı, hepsi beyazdı: dantelli sütyen, oyuncak ve uyluğun ortasında dantelli lastikle biten beyaz çoraplar. Daha önce bir düğünde gelinliğin yanında iç çamaşırı verildiğini hiç duymamıştı.

Mac odaya girerken, "Her şeyi inceleyecek vaktiniz yok," dedi.

"Ama-"

"Giyin!"

Önce iç çamaşırını, sonra da üç yüz metre uzunluğunda kumaştan yapılmış olması gereken elbiseyi eline alırken, bir banyodaki dar alana, bir de hacimli eteğe baktı.

"Seni iç çamaşırlarınla görürsem sana saldırmayacağım ama sen de bana aynı sözü verirsen," dedi Mac, soğukkanlı bir şekilde.

Karen itiraz etmeye başladı ama sonra şeytanca gülümsedi. Beyaz ipek iç çamaşırını alıp banyoya girerken, ", sıra sende," dedi. Birkaç dakika sonra makyajlı ve iç çamaşırılı olarak çıktı, başka hiçbir şey giymemişti ve harika görüldüğünün farkındaydı. Belden yukarısı çok büyük değildi ama birçok insanın ona söylediği gibi, bir şov kızının bacaklarına sahipti.

"Nerede olduğunu biliyor musun-" dedi Mac ona doğru dönerken, sonra Karen, Mac'in ona bakarken yüzündeki tüm rengin aktığını görmenin büyük, ah, muazzam memnuniyetini yaşadı.

"Neyin nerede olduğunu biliyor muyum?" diye sordu masumca.

Ama Mac orada öylece dururken tek kelime bile edemedi, elleri donmuştu, biri uzanmış, diğeri gömleğinin bağını tutturmaya çalışıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, adam suskun bir şekilde ona bakarken ona doğru ilerleyerek. Olabildiğince tatlı bir şekilde, önce birini sonra diğerini bağladı, sonra da ona gülümsedi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cevap vermeyince tekrar gülümsedi ve arkadan görünüşünün de önden görünüşü kadar iyi olduğunu bilerek ondan uzaklaşmaya başladı. □ ank you, NordicTrack, diye düşündü.

Ama artık düşünecek zamanı yoktu, çünkü Mac omzundan tutup onu kollarına çekti, sonra da dudaklarını üzerine indirdi. Nasıl unutulabilirdi ki? diye merak etti. Bir öpücüğün lezzetini neredeyse unutmuştu.

Onu uzun uzun ve derinlemesine öptü ve iri elleri vücudunu okşayarak kendisine yaklaştırdı.

Kapının yüksek sesle çalınması ve "Kiliseye gitmeye hazır mısınız?" diye seslenilmesi olmasaydı Karen ne emin değildi. Yine de kollarından kurtulmak için kendini zorlamak zorunda kaldı ve bunu büyük bir isteksizlikle yaptı. Kalbi hızla çarpıyor ve nefesi hızlanıyordu.

Adam sessizce ona bakarken, "Giyinmeliyiz," demeyi başardı. Titreyen elleriyle elbisesini aldı ve saçlarını karıştırmadan başının üzerinden geçirmeye çalıştı. Mac elbiseyi vücudunun üzerinden indirip arkadan fermuarını çekmesine yardım ettiğinde hiç şaşırmadı. Smokinini giymesine yardım etmesi de çok doğal görünüyordu.

Onlar odadan çıkmaya başlayana kadar konuşmadı. "Neredeyse nedime hediyeni vermeyi unutuyordum." Cebinden iki iplikli bir inci kolye ve uzun bir damla incisi olan bir küpe çıkardı.

"□ çok güzeller," dedi Karen. "□ e inciler neredeyse gerçek gibi görünüyor."
"□ öyle, değil mi?" dedi ikinci küpeyi çıkarırken, sonra o küpeleri takarken kolyeyi taktı.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu
ciddiyetle. "Kimse geline bakmayacak."

Bu bir klişeydi ama bunu söyleme şekli ona kendini güzel hissettirdi.

□ e düşün büyüleyiciydi. Öncesinde yaşanan tüm karmaşaya rağmen her şey yolunda gitmiş, resepsiyon kahkahalar ve şampanyayla dolup taşmıştı. Mac yıllardır görmediği bir grup adamla birlikte ortadan kayboldu ve Karen birkaç dakikalığına bir masada yalnız kaldı.

"Dans etmeyi biliyor musun?"

Karen başını kaldırıp Mac'e baktı. "Benimle ilgili raporunda bu yok muydu? Yoksa casuslarınız dans etmek gibi önemsiz şeyleri unuttular mı?"

Bir kahkaha atarak onu sandalyesinden çekti ve dans götürdü.
Birlikte muhteşem bir şekilde dans ettiklerini söylemek yetersiz kalır.

Steve, kollarında güzel gelini Catherine olduğu halde yanından geçti ve Mac'e "bunu" saklaması gerektiğini söyledi.

Mac gülümsedi. "Hiçbir kadının beni uzun süre istemediğini biliyorsun."

Steve gülüp uzaklaştıktan sonra Karen kaşlarını çatarak Mac'e baktı. "Neden onlara gerçeği söylemiyorsun? Herkes bütün ayrılıklar için seni suçluyor."

Mac onu kollarının arasına çekti. "Dikkatli olun Bayan Lawrence, sanki benden hoşlanmaya başlıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Ha! Senden tek istediğim-"

"Bir çocuk," dedi usulca. "Çocuğumu doğurmak istiyorsun."

"Sadece sen istediğin için."

"Neyim ben? Zeki mi? İnsanlar arasında bir prens mi?"

"Sen ters prenssin. Bir kadın seni öptüğünde kurbağaya dönüşüyorsun." "İlk öpücükte olmadım. Tekrar denemek ister misin?"

Bir an için ona baktı ve onu tekrar öpeceğini düşündü. Ama öpmedi ve kız hayal kırıklığının yüzünden okunduğunu biliyordu.

Saatler sonra kendini bir kez daha Mac ile aynı odada yalnız buldu. Banyodan iffetli beyaz geceliğiyle döndüğünde, Mac pencerenin yanında durmuş, sırtı ona dönük, geceye bakıyordu.

"□ e banyo senin," dedi. "Ben dışarı çıkıyorum," dedi sertçe.

Karen dehşet içinde "Neden?" dedi ve elini ağzına götürdü. Adamın ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Vücudunu gererek gülümsemeye zorladı. "Tabii ki." Büyük bir esneme hareketi yaptı. "Sabah görüşürüz."

Mac onun omuzlarını tuttu. "Karen, düşündüğün gibi değil."

"şey düşünmeye hakkım yok. İstediginizi yapmakta özgürsünüz."

Çabucak onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Eğer bu gece bu odada , seninle sevişeceğim. Yapacağımı biliyorum. Kendimi durduramayacağım." Ona cevap verme şansı tanımadan, onu odada yalnız bıraktı.

"Doğru," dedi Karen kapalı kapıya doğru. "Ve gelecek hafta her zamanki gibi iş olacak, daktilocunuzla olan küçük kaçamak unutulacak. Size dava açılmasına neden olabilecek bir şey yapmasanız iyi olur."

Yatağa gitti ve ancak yatağın iki yarısını ayıran kalın yastığa öfkesini boşalttıktan sonra uyudu.

Saatler sonra o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, adamın döndüğünü, yanına yattığını duymadı ya da kendisi uyumaya çalışmadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissetmedi.

Dört

KAREN NOEL SABAHİ ÇIĞLIKLARLA UYANDI. Evin

Yorganı arkaya attı ve yataktan çıkmaya başladı ama Mac'in güçlü eli onu durdurdu.

"Çocuklar," diye mırıldandı, başını yastığa gömdü.

Çığlıklar arttıkça Karen ondan uzaklaştı ama adamın eli Karen'in koluna girdi ve onu yatağın içine, yanına çekti. Gece boyunca onları ayıran yastık dizlerine yaklaşıp kadar aşağı kaymıştı (ya da itilmişti).

Mac'in eli yukarıya, Karen'in saçlarına doğru süzüldü. Yüzü hâlâ gömülüydü, hâlâ ona bakmıyordu ama Karen onun siyah parlak saçlarını görebiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordu. e oda loştu ve odanın dışındaki gürültü çok uzakta görünüyordu.

Onu kendi seviyesine çekerken, yüzü onunkine yaklaştığında ve dudakları onunkine dokunduğunda fısıldadı, "Çocuklar. Noel'de. Nasıl olduklarını bilirsin."

"Ben tek çocuktum. Hediyelerimi açmadan önce kahvaltı ettim."

"Mmmmm," dedi adam onu öperken, sıcak ve yumuşak bir şekilde öperken.

Dudaklarının dokunuşuyla sanki zaman akıp gitmişti: onu kollarına çeken sıcak, uykulu bir adamla yatakta olmak çok tanıdık geliyordu. Ve çok doğru. Vücudu onunkinin yanında uzanacak şekilde aşağı kaymak, kollarını onun boynuna dolamak ve hissettiği tüm coşkuyla öpücüğüne karşılık vermek kolaydı.

Birden kapı açıldı ve iki çocuk ellerinde oyuncaklarla yataktaki çiftin başlarının üzerinde sallanarak içeri daldı. Şaşkınlık içindeki Karen yüzünü Mac'inkinden ayırdı ve çocukların havada salladıkları oyuncaklara baktı. Kızın elinde her şeye sahip olabileceği aksesuarlarla süslü, çirkin bir elbise giymiş bir Barbie bebek, oğlanın elinde ise trenlerle dolu bir kutu vardı.

Bu kafa karışıklığına rağmen Mac hâlâ Karen'in boynunu öpüyor, Karen ise yarı yarıya onun üstüne çıkmış, çocukların yeni oyuncaklarına bakmaya çalışıyordu.

Mac boğazını öptüğü için uygun bir yorum yapamadan, üçüncü bir çocuk elinde bir uçakla açık kapıdan içeri girdi.

Eliyle diğer iki çocuğa çarptı ve onları uçurdu. Her şey - bebekler, trenler, çocuklar - Mac'in kafasına kondu.

Küçük kız anında bebeğinin yaralandığını söyleyerek çığlık atmaya başlarken, iki çocuk da kimin kimi ittiği kavgasına tutuşarak yere yuvarlandı. Yataktan kalkan Karen, oyuncaklara ait eksik parçaları bulmak için çabaladı, ancak her şeyi bulup çocukları yerleştirene kadar birkaç dakika geçti. "Bekle," dedi Mac'e, örtülerin arasından oyuncakları seçerken, "bir şey var gibi görünüyor kulağında kırmızı bir yüksek topuk olacak."

"Bu ilk kez olmuyor," diye mırıldandı, çocukların kesmesine sinirlenmişti.

Karen ona sakinleştirici bir bakış atarak çocukları topladı ve kapıdan dışarı itti.

Tekrar yalnız kaldıklarında Mac ellerini başının arkasına koydu ve kızın giysilerini toplarken odada dolaşmasını izledi. "Çocuklarımız daha terbiyeli olacak."

Karen kemerini arıyordu. "Umarım çocuklarımız da onlar kadar mutlu ve heyecanlıdır ve onlar-" Yüzü kıpkırmızı kesildi, orada yatan ve ona sıritan adama baktı, sonra giyinmek için banyoya koştu.

Ama Mac yataktan fırladı ve kapıyı kapatamadan onu yakaladı. ", Tek Çocuk, tüm eğlenceyi kaçıracaksın."

"Geceliğim ve bornozumla aşağıya inemem!"

"Herkes olacak," diyerek onu çekti ve bir sandalyenin yanından geçerken bir tişört kaptı.

Mac haklıydı. Alt katta, Noel ağacının altında bir kaos vardı; yırtık ambalaj kâğıtlarından oluşan bir okyanus ve her yerde çocuklar. Yetişkinler her şeyin ortasında oturmuş, hediyeleri değiş tokuş ediyor, gülüşüyor ve ellerinden geldiğince çocukları görmezden geliyorlardı.

"Ah, muhabbet kuşları," diye biri. "Buraya gelip Noel Baba'nın size ne getirdiğine baksanız iyi olur."

"Görünüşe bakılırsa Noel Baba çoktan gelmiş bile," diye seslenen bir başkası Karen'in Mac'in sıkı sıkı tuttuğu elini bırakmasına neden oldu.

Kâğıtların ve insanların ortasına dalması ve sapına kurdele bağlanmış kırmızı bir arabanın yanındaki halıya oturması uzun sürmedi. Mac'le birlikte aldıkları hediyeleri henüz kimsenin açmamış olmasından ve onların yüzlerini görme zevkine erişebilmesinden memnundu. Ancak insanlar kucağına hediye yığmaya başlayınca çok şaşırdı. Her birinin üzerinde bir etiket vardı.

Ona hediye kimin verdiğini söylüyor, ama teşekkür ettiğinde yüzlerinde bir şaşkınlık görüyor, sonra Mac'e bakıyorlardı.

Olayları uzun sürmedi. Yanında oturmuş hediyeleri açıyordu, yüzü uyuyan bir çocuğunki kadar masumdu. "Ben kuafördeyken meşguldün, değil mi?" diye sordu , sadece onun duyabileceği şekilde. Tüm hediyeleri satın aldığı, paketlettiği ve sonra da arkadaşlarından gelmiş gibi etiketlediği belliydi.

İnkâr etme zahmetine girmede, sadece kalın, siyah kirpiklerini yarıya kadar indirerek gülümsedi. "Hediyelerinizi beğendiniz mi?"

Kucağı ve etrafındaki zeminin bir kısmı güzel nesnelerle kaplıydı: kaşmir bir kazak, bir müzik kutusu, bir çift altın küpe, üç çift hımbıl çorap, gümüş bir resim çerçevesi.

"Ben sana ne verdim?" Steve aradı. O ve Catherine balaylarını Noel'den sonraki güne ertelemişlerdi.

Karen güldü. ", " dedi, etiketleri toplayarak. "Sanırım bana ipli bikiniyi sen verdin."

"□ e ne?" Mac ağzından kaçırdı ve herkes gülmeye başlayınca kıpkırmızı oldu. "Tamam, tamam," dedi gülümseyerek ama kolunu sahiplenici bir şekilde Karen'in omuzlarına doladı.

Steve'in kuzeni olan kadın düşünceli bir ifadeyle Karen'a baktı. "Biliyor musun Karen, Mac'in bütün tanıştım ve şimdi ona söyleyebilirim ki hoşlanmadım, ama senden hoşlandım Karen. Mac'e gözlerinde sevgiyle bakan ilk kişi sensin."

"Aslında lenslerimi unutmuşum," dedi Karen, "ve-" Yüzünün kızarmasına ve kucağına bakmasına neden olan yuhalamalarla durduruldu. Mac'in kolu omuzlarında sıkılaştı.

"Peki düğün ne zaman?" diye sordu biri.

Mac tereddüt etmedi. "Onu ikna edebildiğim anda. Bak, yüzüğümü bile takmıyor."

Steve, "Belki de o kadar çok kadının parmağına takılıp için yıpranmıştır," diye seslendi ve herkes güldü.

Tam o sırada Steve'in annesi Rita mutfaktan içeri girdi. "Kesin şunu, ! Karen'i utandırılıyorsunuz. Mutfakta yardıma ihtiyacım var!"

Karen'in rağmen oda bir anda boşaldı. Otuz saniye içinde kocaman odada genç ya da yaşlı tek bir erkek bile kalmamıştı, sadece kadınlar, kızlar vardı,

ve bir yığın hediye ve yırtık kağıt. "Her seferinde işe yarıyor," dedi Steve'in annesi sırıtarak. "Haydi hanımlar, gidip dedikodu yapalım."

Kadınlar gülerek üst kata çıktılar ve çeşitli görevlerine başlamadan önce giyindiler. Mac ile paylaştığı yatak odasında yalnız kalan Karen, hediyelerini yatağın üzerine bıraktı ve onlara baktı. Geldiğinden beri hediye olarak aldığı her şeyin Macten geldiğini anlamak için fazla hafiyelik yapması gerekmemişti. Diğer kadınların nedime hediyesi olarak ne aldıklarını merak etmişti ve hediyelerin geçen hafta dağıtıldığı söylenmişti. Kendisininkini almamış mıydı?

Daha fazla sorgulama, verilen hediyelerin inci kolyeler ve küpeler olmadığını ortaya çıkarmıştı. "Eğer dün gece taktığınız incilerden bahsediyorsanız," dedi kadınlardan biri, "ve eğer onlar Mac'in hediyesiyse, o zaman banka hesabınız üzerine bahse girebilirsiniz ki onlar gerçek."

Karen gözlerini kırptırdı. "Sanırım gelin beyaz ipek iç çamaşırlarından oluşan bir set vermedi."

Bunu etrafındaki diğer kadınlardan çok kendisine söylemişti ama onlar duydular ve Karen'in yüzünü kızartan bir kahkaha tufanı kopardılar.

Şimdi, odalarında yalnızken, Mac'in üzerine yığıldıklarına bakıyor ve Mac'le geçireceği fazladan bir saat için her şeyi feda edebileceğini biliyordu. Yarın Denver'a döneceklerdi ve ertesi gün sonsuza dek ayrılmış olacaktı. Ya da en azından, diye düşündü, Mac'in masasının onunkinden milyonlarca kilometre uzakta olduğu ofisi hatırlayarak.

Döndüğünde yastığın üzerinde bir zarf olduğunu fark etti ve yatağa attığı atkıyı kaldırdığında üzerinde "Mutlu Noeller, Karen" yazdığını gördü.

Mektubu açtığında, Mac tarafından imzalanmış ve Steve tarafından şahitlik edilmiş kısa bir sözleşme olduğunu gördü. Hızlıca taradı ve Lawson's Department Store'da yer alacak bir işletmenin kontrolünün kendisine verildiğini gördü. Mac sermayeyi koyacak, o da uzmanlığı sağlayacaktı. İş istediği şekilde yürütmek için tam kontrole sahip olacak ve mağaza açıldıktan iki yıl sonra başlamak üzere Mac'e yüzde beş faizle geri ödeme yapacaktı.

"Bu çok fazla," dedi yüksek sesle. "Ben istemedim-"

Sözleşmeyle birlikte bir de mektup olduğunu görünce durdu.

Sevgili Karen'im,

İlk içgüdüünüzün bunu yüzüme vurmak olacağını biliyorum, ancak tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Ben bir iş adamıyım ve siz de bu konuda bilgi sahibisiniz.

kârlı olacağına inandığım bir işi yürütmek için deneyim. Size bu sözleşmeyi güzel, komik ve mükemmel bir arkadaş olduğunuzu düşündüğüm ve sizinle birlikte olmaktan keyif aldığım için vermiyorum. Bunu yaptım çünkü sürekli hamile olan baldızlarım tarafından buna zorlandım. O eski mağazada çocuk bezi yerine deri satarsam eve dönemeyebileceğim söylendi.

Lütfen beni çevirme.

Gelecekteki
ortağınız, McAllister
J. Taggart

Karen bir an için yazdıklarının ne anlama geldiğini düşündü. Ama başını döndüren iş teklifleri değil, "güzel, komik, mükemmel bir arkadaş ve seninle olmaktan hoşlandığım için" ifadeleriydi.

"Kes şunu!" diye emretti kendine. "O sana göre değil. Kamyonlar dolusu kadını var ve ... ve .." Banyoya gitti ve aynada kendine baktı. "Ve sen, seni tam bir aptal, ona aşıksın."

Arkasını dönerek duşu açtı. "İş," dedi kendi kendine. "Sadece iş olsun, başka bir şey değil."

Ama bunu yapmak kolay değildi. Aşağı indiğinde üzerinde kot pantolon, Mac'in ona verdiği kırmızı kaşmir kazak takımı (Steve'in annesi "Rita" etiketiyle) ve sık sık dokunmaktan kendini alamadığı inciler vardı. Elbette bunları ona geri vermek zorunda kalacaktı. □ ey çok pahalı hediye idi.

İnsanlar yavaş yavaş hareket etmeye başlamıştı; bazıları oturma odasını temizlemeye çalışıyor, bazıları erkeklerle oyun oynamak için dışarı çıkıyor, bazıları da Karen gibi Noel ziyafetinin hazırlanmasına yardım etmek için mutfaka gidiyordu.

Son günlerde bir yerlerde Steve'in annesinin Mac'in annesinin en iyi arkadaşı olduğundan söz edildiğini duymuştu. Bu Karen'i ama en iyi arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatmazlar mıydı? Ve yaklaşık otuz beş kişi Elaine'in bu öğleden sonra geleceğini söylememiş miydi?

Karen, Rita'nın Elaine ve Mac'in ayrılmasının ardındaki gerçek hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordu.

Mutfakta saatlerini doğrama ve soyma işleriyle geçirirken bir yandan da Steve'in ailesi ve Mac'in ailesiyle ilgili bazı çirkin hikâyeler dinledi. Dışarıda

Mutfak penceresinden, dar pamuklu örgü pantolon ve kolsuz sweatshirt giyen Mac'in futbol oynadığını görebiliyordu. Birkaç kez, ne zaman bir gol atsa ya da bir gol yese, pencereden ona bakıp el sallıyordu. Karen mutlulukla ona el sallıyordu. Uzun zamandır bir ailesi olmamıştı ve bu ailenin gürültüsünü ve karmaşasını, mutfakta koşuşturan çocukları, gülüşen insanları ve oturma odasında ilahiler söyleyenleri hiç tanımamıştı. Küçük ailelerin özlediği tüm o gürültü vardı.

Rita konuştuğunda neredeyse sıçrayacaktı. "Bütün bunlar hoşuna gidiyor, değil mi? Ambalaj kâğıtlarının, çığlık atan çocukların ve öldürülmüş zavallı bir yaratığın içine soğan tikiştirmanın ortasında mutlusun, değil mi?"

Karen dürüstçe, "Evet, çok," diye cevap verdi. "Mac çok iyi bir adam."

Karen hiçbir şey söylemedi. Belki öyleydi, belki de değildi. □ e emin olduğu tek şey onun kendisine ait olmadığıydı. "Elaine hakkındaki gerçeği biliyor musun?"

İşlerin çoğu bittiği için Karen ve Rita mutfakta yalnızdı ve Rita bir an için Karen'a baktı, sanki ona söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Rita bıçağına bakarak, "Gizlilik yemini ettim," dedi.

Karen nefesini içine çekti. Bir kadının bir sırrı bildiğini itiraf etmesi, savaşın yarısının kazanıldığı anlamına geliyordu. Rita'nın tek ihtiyacı olan biraz teşvikti. Ama Karen tereddüt etti. Bir yanı bilmek istiyor, bir yanı da duymak istemiyordu. Bu kadının düğününden öylece çıkıp gitmesine ne sebep olmuştu? Mac ona ne yapmıştı? "Gerçekten bilmek istiyorum," dedi duygu dolu bir sesle.

Rita bir Karen'in gözlerinin içine baktı, sonra gülümseyerek bıçağına geri döndü. "Onu gerçekten , değil mi?"

Karen'in tek söyleyebildiği "Evet," oldu; başka bir kelime söylemeye cesaret edemedi.

"Elaine zavallı bir sanatçıya delicesine aşıktı ve hepimiz onun kendisinden çok vakıf fonuyla ilgilendiğini görebiliyorduk. Ama aşkın gözü kördür ve Elaine onun için var gücüyle savaştı. Babası ressama bir mektup göndererek, eğer Elaine'le evlenirse kızının vakıf fonunun kesileceğini söyledi. Mektubun ekine de yirmi bin dolarlık bir çek koymuştu ve bu çek ancak adam Elaine'i terk ederse yerine getirilecekti. Elaine o gece eve döndüğünde ressamı gitmişti. Her şey için babasını suçladı ve eğer zengin bir adamla evlenmesini istiyorsa evleneceğini söyledi."

Duraklayan Rita, dudakları gergin bir şekilde Karen'a baktı. "Elaine sistematik olarak Taggart'ların en yaşlısı ve henüz evlenmemiş Mac'in peşine düştü. Güzel, yetenekli ve kendine bir kadındı. Mac'in hiç şansı yoktu.□ Düğünden bir gece önce sanatçısı geri geldi ve Mac dairelerine döndüğünde onları yatakta birlikte buldu."

Rita devam etmeden önce Karen'a bu bilgiyi özümsemesi için zaman tanıdı. "Mac onunla evlenmeyi reddetti, ama bir centilmen olarak herkesin onu terk edenin Elaine olduğunu düşünmesine izin verdi. O zamandan beri evlilikten ölesiye korkuyor. Evlenmek, kendi evine sahip olmak istiyor ama bence kasıtlı olarak sadece parasını isteyen kadınları seçiyor, sonra onları saçma bir evlilik öncesi anlaşmayla test ediyor ve imzalamadıklarında, kadınların ondan tek istediğinin bu olduğuna dair inancını pekiştiriyor. Sonunda bu yaranın iyileşmesine izin vereceğini memnunum. Onu gerçekten seven biriyle, seninle evleneceği için mutluyum."

Karen salata için doğradığı kerevizden başını kaldırıp bakmadı.

"Bunu size anlatıyorum çünkü Mac'in Elaine'e karşı yanlış yönlendirilmiş bir tür onur duygusu var, bu yüzden size söyleyeceğini hiç düşünmedim. Ve onların dışında gerçeği bilen sadece iki kişi var; annesi ve ben."

"Ama bunu bana onu sevdiğim için mi söyledin?"

"Ve seni sevdiği için," diye yanıtladı Rita basitçe.

Karen hoşgörüsüyle gülümsedi. "Hayır, öyle değil. Biz aslında nişanlı değiliz. Beni düğünde ona eşlik etmem için tuttu ve-" Rita ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediği için kendini kaybetti.

"Karen, gerçekçi ol. Mac'in hiçbir şey için bir kadın tutmasına gerek yok. Gittiği her yerde kendini aptal yerine koyan kadınlar var. Annesi sürekli onun için çalışan kadınların Mac'in işle birlikte geldiğine inanmalarından şikayet ediyor. İki kadın yöneticisinin onun için çıldırdığını, onlara verdiği her işin olan aşkının kanıtı olduğunu düşündüklerini söylüyor. Annesi onları kovmasını söylüyor ama Mac o kadar yufka yürekli ki bunu yapmıyor. Bu yüzden onlara fahiş maaşlar ödüyor ve tüm işi kendisi yapıyor."

Karen yumuşak bir sesle, "Ve kadınlar yükü paylaşmadığı için herkese şikâyet ediyor," dedi.

"Muhtemelen. Ama Mac bir kadının kötü görünmesine izin vermektense her zaman suçu üzerine alır. Annesi dünyaya Elaine'den bahsetmek istedi ama Mac buna izin vermedi. Mac zamanın başka bir döneminden geliyor."

"Evet," dedi Karen onaylayarak. "Öyle olduğuna inanıyorum."

"Şeytana bak," dedi Rita, "az önce bir araba geldi ve bu Elaine. Karen! Öyle bakma. Dışarı çık ve-"

Karen mutfak penceresinden dışarı bakıyordu.□ Elaine'in gelişi oyunu durdurmuştu çünkü bütün erkekler zarif, güzel, zarif Elaine'in uzun, siyah limuzinin arka koltuğundan inmesine yardım etmek için arabaya doğru koşmuştu. Ve kalabalığın başında McAllister Taggert vardı.

"İzin verirsiniz, benim ... yapmam gereken ..." Karen'in aklına yapacak bir şey gelmediği için dönüp mutfaktan çıktı ve merdivenleri koşarak çıkıp yatak odasına gitti.

Beş

OTUZ DAKİKA SONRA, KAREN KENDİSİNE YETERİNCE DERS VERDİĞİNİ HİSSETTİ,

Belki de artık Elaine'le buluşacak ve onun soğuk kalbine bıçak saplamayacak kadar kontrolü vardı. Ne yazık ki, yatak odasının kapısının hemen dışında Elaine'i Steve ve Mac'in ellerinde buldu.

Elaine yakından bakıldığında, uzaktan görüldüğünden daha da güzeldi. Uzun boylu, sarışın, havalı görünümlü ve Karen'a kendini tamamen zevksiz hissettirecek kadar sofistikeydi. Elaine tam da Karen'ın Mac'in evlenmesi gereken kadın olarak hayal ettiği kişiydi. Hiç şüphesiz babası zarif bir yabancı ülkenin büyükelçisiydi ve hiç şüphesiz Çin felsefesi gibi sofistike ve işe yaramaz bir konuda yüksek lisans yapmıştı.

Elaine'e bakmak bile Karen'a sanki tulum giymiş ve saçlarından samanlar sarkıyormuş gibi hissettiriyordu. Mac'in ona sırılsıklam aşık olmasına şaşmamalı, diye düşündü.

Merdivenlerin başında duraklayan Elaine, Mac'e çelik bir kirişi ısıtabilecek bir bakış fırlatırken, Mac ona kayıp bir köpek yavrusu gibi baktı, kalbi gözlerindeydi. Onu hâlâ seviyor, diye düşündü Karen ve kendini kontrol etmekte zorlansa da içinden bir öfke geçti.

Steve sadece Karen'ı Mac'in nişanlısı olarak tanıtacak kadar durakladı, sonra elinde futbol topuyla koridorda koşarak üçünü yalnız bıraktı.

"Hâlâ bir kadını seninle evlendirmeye mi çalışıyorsun, Mac?" Elaine usulca sordu, gözleri sanki Karen yokmuş gibi Mac'in üzerindeydi.

"Hâlâ seninle evlenmeleri için erkeklere para mı ödüyorsun, Elaine?" Karen karşılık verdi, sonra da Elaine'in dönüp merdivenlerden aşağı koşmadan hemen önce mükemmel bir şekilde sakinleşmiş yüzünün parçalandığını görmenin memnuniyetini yaşadı. Belli sırrının sonsuza dek güvende olduğunu ve Mac'e istediği gibi sataşabileceğini düşünmüştü.

Karen'ın hazırlıklı olmadığı şey Mac'in tepkisiydi. Güçlü eli Karen'ın üst kolunu kavradı ve onu yarı yarıya yatak odalarına çekti. Kapı kapandığında onunla yüz yüze geldi. "Bu hiç hoşuma gitmedi!" dedi öfkeyle, yüzü onunkine yakındı. "Elaine'le aramızda olanlar bizi ilgilendirir, başkasını değil ve ne senin ne de bir başkasının onunla alay etmesine izin vermeyeceğim."

Karen vücudunu dikleştirdi, kaslarına sert kalmalarını emretti. Bunu yapmasaydı gözyaşları içinde yatağı yığılabilirdi. McAllister Taggart'ın kendisini herkesin önünde alay konusu haline getiren kadına aşık olmasının onun için ne önemi vardı ki? "Elbette Bay Taggart," dedi sertçe, sonra kapıya doğru döndü.

Ama Mac onu yakaladı, duvara doğru itti ve aç bir şekilde öptü. Karen'in gururu bir an için onu itmesine neden , ama çok geçmeden onu kendine doğru çekti, elleri saçlarında, parmakları sırtını oyuyordu. "Senden nefret ediyorum," diyebildi adam boynunu öperken, elleri her yerinde geziniyordu vücudunun üzerinde.

"Evet, biliyorum. Benim senden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret ediyorsun."

Daha sonra nasıl olduğunu anlayamadı ama bir an duvara yaslanmış, giyinik bir haldeyken, bir an sonra çırılçıplak yatakta kıvranıyorlardı. Karen iki yılı aşkın bir süredir bekardı ve bu şekilde kalmasının tek yolu tüm cinsel arzularını bastırmaktı. e Mac'e duyduğu öfke ve şimdi onun yumuşak birleşimi, tüm arzularının bir anda patlamasına neden oldu.

Mac değerli bir rakipti ve ona zorla girerken tutkusu Karen'inkiyle eşleşti, sonra önlemek için ağzını Karen'inkinın üzerine koyarken daha nazikti.

Çok uzun sürmedi, ama o birkaç dakika içinde lamba yere düştü, Karen yataktan düştü ve Mac onu kaldırarak ayaklarını yere, sırtını da yatağı dayamasını sağladı.

Mac içine girdiğinde Karen bacaklarını Mac'in beline doladı ve Mac'in vücudunu kendi vücuduna çekerek Mac'e sıkıca sarıldı. Kalbi küt küt atıyor, nefesi kesiliyordu.

Tekrar düşünebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti ve düşündüğünde de utandı ve mahcup oldu. Onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı? e zavallı, eğitimsiz küçük sekreter patronu için kendini aptal yerine mi koyuyordu?

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bırak beni."

Mac yavaşça başını kaldırıp ona baktı ve kız başını çevirince elini çenesine koyup göz göze gelmelerini sağladı. "Bu da ne?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Benim küçük dişi aslanım utangaç olamaz, değil mi?"

Karen gözlerini ondan kaçırdı. "istiyorum."

Ama Mac onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermedi. Bunun yerine onu yatağı çekti, iri çıplak bedenini onunkine sardı ve yatak örtüsünü üzerlerine çekti,

Sonra da "Bana ne olduğunu söyle." dedi.

Karen düşünmekte zorlanıyordu, çünkü bir Gekilde, vücutları çıplak olan bu sıcacık sarılma az önce yaptıklarından daha samimiydi. "Sen-" dedi ama ağzından tutarlı kelimeler çıkmadı.

"Seviştik," dedi usulca, başının tepesine bir öpücük kondururken. "Yıllardır yapmak istediğim bir şeydi bu."

"Birkaç gün öncesine kadar varlığımdan haberin yoktu."

"Doğru, ama zaman olarak eksikliğimi yoğunluk olarak telafi ettim."

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar seni serbest bırakmayacağım."

"Sorun ne?!" dedi hissederek, ona bakabilecek kadar uzaklaşarak. "Ben senin sekreterlerinden biriyim, bekçiden bir adım üstteyim ve sen patronsun ve... ve.."

"Ve ne?"

"Ve sen Elaine'e aşıksın!" diye tükürdü ona. Ne de olsa, kendini zaten olduğundan daha fazla nasıl aptal durumuna düşürebilirdi ki?

Büyük bir kızgınlıkla Mac ona daha da sarıldı ve Mac'in ona karşı kıkırdadığını hissedebiliyordu.

"Ah! Bu ne içindi?" diye sordu onu çimdiklediğinde.

□ Bir keresinde adam onu geri çekmeden önce neredeyse kaçıyordu. "Ben senin sürtüklerinden biri değilim. Paranın peşinde değilim. Aslında senden hiçbir şey istemiyorum, ne bir iş, ne de başka bir şey. Seni görmek de dahil-" Adam onu öperken kadın kendini bıraktı. "Yine," diye fısıldadı, cümlesini bitirirken.

"Memnuniyetle," dedi, yanlış anlamış gibi yaparak.

Elini göğsüne götürdüğünde ve Karen onu tekrar arzuladığını ve onun da hazır olduğunu hissettiğinde, ondan uzaklaştı. Yataktan kalkmaya çalışmadı ama onun gözlerinin içine baktı ve "Hayır" dedi.

", " dedi ellerini kadının bedeninden çekerek. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle. Sadece gitme. Lütfen?"

Karen sırtüstü döndü, örtü onu örtüyordu, vücudunun hiçbir yeri onunkine değmiyordu. "Bunun istememiştim. Sadece istedim-" Bunun üzerine ona bakmak için döndü. Hesaplamalarına göre bugün doğurganlığının zirvesindeydi ve az önce yaptıklarından sonra belki de hamileydi.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi elini kaldırdı ve önce avuç , sonra da elinin arkasını öptü. öpmeye başladığında, kadın elini çekti.

ondan uzakta.

Ama Mac onu tekrar kollarına çekerek sıkıca sarıldı. "Elaine'i sevmiyorum."

"□ benim gördüğüm bu değildi ve sen onu savundun!"

"Elaine'in başına gelmesini istediğim kötülük, onun başına gelenlerden daha kötü değil. Bir adam onunla parası için evlendi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu yüzden ona sadece acıyorum. Bana iğneleyici sözler söylemek yardımcı olacaksa, bırakın olsun. En azından ben onunla evli değilim." Sesi alçaldı. "Ve o benim çocuklarımın annesi değil."

"Çok var mı?" diye sordu sohbet eder gibi. Her şeyden çok soğukkanlı ve tarafsız kalmak istiyordu. Bu çağda erkeklerle birlikte olmak doğru değil miydi? Birlikte yatağa giren insanların evlenmesi gerektiğine inanacak kadar ilkelidi.

"Belki de ilkini bugün yaptık," dedi usulca, sonra kız ondan uzaklaşmaya çalışırken onu tuttu.

"Bu gülünecek bir konu değil. Senin bir donör olmanı istedim, bir .. değil..."

"Sevgilim? Karen, lütfen beni dinle. Bugün bir hata yapmadım. Daha önce hiç korunmadan bir kadınla yatağa girmemiştim." Gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı. "Seni seviyorum Karen. Eğer beni kabul , sana iyi bir koca olmaya çalışacağım."

"Ben ve özgür dünyanın geri kalanı," dedi düşünmeden önce, sonra onun gözlerindeki acıyı görünce dehşete kapıldı. Anında arkasını döndü ve yataktan kalkmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi, yatağın kenarına otururken kendini onun sırtına .

"Lütfen, öyle demek istemedim. Benimle evlenmek zorunda değilsin, hatta bana evlenme teklif etmene bile gerek yok. Asaletini, nasıl şövalye ruhlu olduğunu biliyorum ve-"

Dönerek ona gülümsedi. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Yatağa girdiğim her kadına benimle evlenmesini istediğimi mi düşünüyorsun?"

Yüzü buna olumlu bir cevap verdi.

Mac'in yüzü neşesiyle birlikte yumuşadı. "Tatlım," dedi Mac, kızın bir tutam saçını kulaklarının arkasından düzelterek. "Benim bir aziz olduğuma nasıl karar verdin bilmiyorum, ama değilim. Benim hakkımdaki ilk fikrin bir kadının sahip olabileceği en doğru fikirdi. Gerçeği bilmek ister misin?"

Karen başını salladı, gözleri irileşmişti, sonra onu kollarının arasına aldı ve yatağa yanına , başı omzundaydı.

"Elaine'e hiç aşık olmadım. Gerçekten aşık değildim. Bunu şimdi biliyorum, ama gibi birinin peşinden gitmeme izin vermesi gurur vericiydi."

"Seni kovalamadı mı?" Karen dedi, sonra çok fazla bilgi verdiği için dilini ısırđı.

Mac sadece gülümsedi. "Hayatım boyunca Elaine'in etrafında olduğumu ve hepimizin peşinden koştuğu kişinin o olduğunu unutmamalısın. Ama o ulaşılmazdı. Çok güzeldi ve on dört yaşına geldiğinde yapılı bir kız olmuştı. Kimin Elaine ile çıkacağına dair bahse girerdik ama hiçbirimiz başarılı olmadık. Lise balomuzun olduğu gece final sınavlarına çalıştı; okuldaki her erkeği geri çevirmiş olmalı."

"Yani sahip olamadığın şeyi mi istedin?" dedi alaycı bir tavırla.

"Tabii ki. Herkes istemez mi?"

Karen felsefe hakkında düşünemeyecek kadar hikâyeyle ilgileniyordu. "Ama onu yakaladın."

"Bir bakıma. Yaklaşık dört yıl önce ofisime geldi ve bazı yatırımlar konusunda ona yardım etmemi istedi, ben de-"

"Onun için kendini aptal yerine koydun ve diğer erkeklere kazandığını gösterebilmek için ondan seninle evlenmesini istedin."

"Tek kelimeyle, evet."

Bunun üzerine Karen gülmek zorunda kaldı. "Yani ressam seni kurtardı, değil mi?"

Mac cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bir gün bu bilgiyi annemden nasıl kopardığını öğrenmek istiyorum. Ya da annem her kime söylediye, o da sana söyledi."

Karen'in tek cevabı "Mmmm," oldu. "Peki ya seninle evlenmesini istediğin diğer kadınlar?"

Durdu, gözlerini boşluğa dikti. "Biliyor musun, gerçekten çok tuhaftı ama dünyadaki her kadın Elaine'le olanlardan sonra evlenmek için can attığını düşünüyor gibiydi. Belki de Elaine'e istersem başka kadınla birlikte olabileceğimi göstermek istediğimi düşündüler."

Karen alaycı bir tavırla, "Demek kendilerini senin üzerine attılar," dedi. "Bütün o nişan yüzükleri ve evlilik anlaşmalarıyla senin hiçbir ilgin yoktu."

Karşılığında gülmedi, onun yerine yüzünü onunkinin üzerine çevirdi. "Ben ciddiylim. İki hafta önce sana Elaine'e aşık olduğumu ve belki de nişanlandığım o güzel kızların her birini sevdiğimi söyledim. Ama şimdi sevmediğimi biliyorum, çünkü seninleyken Karen, olmadığım kişi olmak zorunda değilim. Sen bana sadece bir erkek olarak bakan ilk kadınsın, zengin Taggart'lardan biri olarak değil, kendi kariyerini başlatmak için bir yol olarak değil. Sen beni gördün, başka bir şey görmedin."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ani olduğunu ve bunu düşünmek için zaman isteyeceğini biliyorum ve sana kur yapmayı çok isterim ama neyin peşinde olduğum konusunda seni uyarmak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

Karen'in içinden kollarını onun boynuna dolayıp, "Evet, evet, ," demek geldi ama bunun yerine, sanki onunla evlenip düşünüyormuş gibi bir an için gözlerini kaçırdı. Tekrar ona baktığında gözleri ciddiydi. "Kur yapmaktan kastın mum ışığında akşam yemekleri ve güller mi?"

"Paris gezilerine, Nil'de bir gemi seyahatine ve Rockies'te kayak yapmaya ne dersiniz?" "Belki," dedi.

Geri çekilerek, spekülatif bir şekilde ona baktı. "Bebek mağazalarınız için seçtiğiniz şehirlerde iki bina daha satın almama ve size son teknoloji bir muhasebe sistemi kurmama ne dersiniz?"

"Oh!" dedi şaşkınlıkla. "Anında envanter sistemi ile mi?"

"Karen, tatlım, eğer benimle evlenirsen, sana kendi muhasebe sistemimin özel kodunu veririm ve kadar burnunu sokabilirsin."

"Bir kıza nasıl kur yapılacağını , değil mi?"

Bacağını onunkinin üzerine koyarken tek söylediği "Mmmm," oldu. "Ailemde ikizlerin olduğunu biliyor muydun?"

"Bu biraz kanıt gördüm."

Eli aşağı doğru hareket ederken onun boynunu öpüyordu "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama ikizlerin yapılış şekli aynı gün içinde iki kez sevişmektir."

"Öyle mi? Ve burada tıp insanları bunun yumurtanın bölünme şekliyle ilgili olduğunu düşünüyor."

"Hayır.□ ne kadar çok sevgi, o kadar çok çocuk."

Kalçalarını onunkilere doğru çevirerek kollarını onun boynuna doladı. "Beşizleri deneyelim."

"Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," diye mırıldandı ağzı onunkinin üzerine kapanmadan önce.

Sonsöz

"KAREN!" KAREN'İN HIZLA DÖNMESİNE NEDEN OLAN, ARKASINDAKİ BİR KADININ SÖYLEDİĞİ

paketlerini bıraktı. Bir alışveriş merkezindeydi, insanlar koşuşturuyordu ve Karen'in Rita'yı, Mac'le geçirdiği o olağanüstü hafta sonunda tanıştığı kadını bir anını aldı.

İkisi şaşkınlık içindeyken Karen gözyaşlarına boğuldu.

Genç kadının omuzlarına bir anne şefkatiyle sarılan Rita, Karen'i sessizce su akıtan bir çeşmenin etrafındaki fayanslı koltuğa götürdü, sonra ona temiz bir mendil verdi ve Karen sakinleşene kadar bekledi.

"Çok özür dilerim. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sürekli gözyaşlarına boğuluyor gibiyim. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Herkes nasıl? Steve?"

"İyi," dedi Rita gülümseyerek. "Herkes . Peki, bebeğiniz ne zaman doğacak?" Karen birkaç dakika boyunca gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı. "O kadar belli mi?"

"Sadece başka bir anneye. Şimdi, neden bana seni neyin rahatsız ettiğini söylemiyorsun?"

Mac ile aranızda bir sorun mu var? Seninle evleniyor, değil mi?"

Karen burnunu sümkürdü. "Evet, iki ay içinde mükemmel bir törenle evleneceğiz. Sen de davetli listesinde." Islak mendiline baktı. "Hiçbir sorun yok. şey yok. Sadece-"

", bana anlatabilirsin."

"Mac'in benimle evlenmek istediğinden emin değilim," diye patladı. "Onu kandırdım. Ben... ben onu baştan çıkardım. Bir bebek sahibi olmayı o kadar çok istedim ki..." Rita gülmeye başlayınca sözünü kesti.

"Özür dilerim," dedi Karen sertçe ve ayağa kalkmaya başladı. "Sizi sorunlarımla eğlendirmek istememiştim."

Rita Karen'in kolunu tuttu ve onu tekrar için çekti. "Özür dilerim, gülmek istememiştim; sadece bir erkeğin bir kadının peşinden Mac'in senin peşinden koştuğu kadar koştuğunu hiç görmemiştim. Seninle evlenmek istemediğini düşündüren ne olabilir?"

"Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok. geçenler hakkındaki gerçeği bilseydin, bunun gerçek bir evlilikten çok bir iş anlaşması olacağını bilirdin. Her şey benim fikrimdi ve-"

"Karen, beni affet ama neden bahsettiğini bilmeyen . Düğünde sadece altı nedime olacağını biliyor muydun? Mac panik içinde Steve'i aradı, hayatının aşkıyla tanıştığını ve hafta sonunu onunla geçirmek için bir bahanesi olması gerektiğini söyledi.□ Düğüne bir nedime daha eklemek onun fikriydi. Sizin bedeninizde özel dikim bir elbise için üç katı fiyat ödedi, sonra da yedinci bir sağdıç olsun diye bir arkadaşının smokini için ödeme yaptı."

Karen Rita'ya baktı. "Hayatının aşkı mı? Ama benimle tanıştıktan hemen sonra elbiseyi giydirecek birini bulma konusundaki sorununu anlattı."

"Steve ve Catherine'in bir sürü arkadaşı var, Mac'in kız arkadaşlarından birine ihtiyaçları yoktu. Hele de Mac'in kız arkadaşları kadar sık değişirken."

Karen başını salladı. "Ama anlamıyorum. Noel partisinin olduğu gecedен önce beni gördüğünü bile sanmıyorum. Böyle bir hikâye uydurmasına ne sebep oldu? Neden böyle bir şey istesin ki? Anlamıyorum."

Rita gülümsedi. "□ Taggert ailesinde 'İkizleri birbirinden ayırabilenle evlen' diye bir söz vardır."

Karen'in yüzünde hiçbir anlayış yoktu.

"Mac'in ofisinde elinde bir dizi tutan bir adamın fotoğrafı , değil mi?"

Karen hafızasını yokladı, sonra Mac'in ofisini karıştırdığı ve raftan fotoğrafı aldığı, sonra Mac'in sesi onu irkiltince fotoğrafı düşürdüğü o geceyi hatırladı. "Evet, resmi hatırlıyorum. Kardeşlerinden biri, değil mi? Bu adamı daha önce hiç görmediğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Rita bilerek gülümsedi. "□ adresinde Mac'in ikizinin fotoğrafı vardı, Mac'e tıpatıp benzeyen bir adam."

"Ona hiç benzemiyor! Mac o adamdan çok daha yakışıklı. O-" Durdu, sonra Rita'nın kahkahasından gözlerini kaçırdı, kendini toparlamak için bir an durdu, sonra geri döndü. "Bütün nedime hikâyesini o mu uydurdu?" diye sordu usulca.

"Tamamen. Steve törende yer almanıza izin verirse tüm düğün masraflarını karşılamayı teklif etti. Ve ikinizi aynı yatak odasında yatırması karşılığında Steve'e değerli sürat teknesini altı ay boyunca ücretsiz kullanma hakkı verdi.□ Mac'in sana verdiği küpeler aile kasasından geliyordu, aile yadigârı, sadece eşlere verilen bir şeydi. Kız arkadaşlara değil, eşlere. Ve o hafta sonu iki kez evi arayıp ailesine senden ayrıntılı olarak bahsettiğini, onlara ne kadar zeki ve güzel olduğunu ve onu sevmen için elinden gelen her şeyi yaptığını söylediğini biliyorum."

Rita Karen'in elini sıktı. "Mac'in senin yanıdayken dilinin ne kadar tutulmuş olduğunu fark etmiş olmalısın. Hepimiz gülüyorduk çünkü yanlış bir şey söylemekten o kadar korkuyordu ki çoğu zaman hiçbir şey söylemiyordu. Steve'e seni görmezden geliyormuş gibi davrandığını, çünkü iş yerindeki bir adamın ona en ufak bir ilgi gösteren erkekten bile kaçtığını söylediğini anlattı."

"Baldızlarına açmak istediğim dükkândan bahsetmiş," dedi usulca. "Canım, seninle birlikte olmasa bile senin hakkında konuşuyordu."

"Ama bana evlenme teklif ettiğini sanıyordum çünkü..." Sözünü keserek Rita'nın gözlerinin içine baktı. "Çünkü ondan bir şey istedim."

"Bir erkeğin bir kadına ilk görüşte sana aşık olduğu kadar aşık olduğunu hiç görmedim. Ofisinden bir fotoğraf aldığını, gözlerinin içine baktığını ve o anda sana aşık olduğunu söyledi."

"Neden bana söylemedi?" Karen söyledi.

"Yani Mac sana seni sevdiğini söylemedi mi?" Rita dehşet içinde sordu.

"Evet, birçok kez yaptı, ama ben..." Karen ayağa kalktı. Ona inanmadığını, McAllister Taggart gibi bir adamın böyle bir şey yapabileceğine inanmadığını yüksek sesle söylemeyecekti...

Karen aniden, "Gitmem gerek," dedi. "Ah, Rita, teşekkür ," dedi ve Rita ayağa kalkınca ona coşkuyla sarıldı. "□ sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla teşekkür ederim. Beni dünyanın en mutlu kadını yaptın. Gidip Mac'e bunu söylemeliyim... bunu..."

Rita güldü. "Git! Ne bekliyorsun? Git!" Ama Karen çoktan gitmişti.

JUDE DEVERAUX, New York Times'in en çok satan yirmi bir kitabının yazarıdır. Yazmaya 1976 yılında başlamıştır ve bugüne kadar 30 milyondan fazla kitabı basılmıştır. Muhteşem romanları arasında Sweetbriar, Twin of Ice, Twin of Fire ve muhteşem James River üçlemesi bulunmaktadır: Counterfeit Lady, Lost Lady ve River Lady. □ e Velvet Promise, Highland Velvet, Velvet Song ve Velvet Angel'da Jude Deveraux, İskoçya'nın Highlands' Ortaçağ İngiltere'sinin kraliyet saraylarına kadar aşk ve onur için savaşan unutulmaz Montgomery ailesini yarattı. □ e Maiden, □ e Taming, □ e Conquest ve □ e Heiress ile Velvet destanında sevgiyle ölümsüzleştirdiği ortaçağ ortamına geri dönerken, □ e Duchess Montgomery'leri on dokuzuncu yüzyılın sonlarında İskoçya'da konu alıyor. Wishes, □ e Temptress, □ e Raider, □ e Princess, □ e Awakening, A Knight in Shining Armor, Mountain Laurel, Eternity, Sweet Liar ve □ e Invitation'da gururlu Montgomery mirasını yeni bir ülkeye, Amerika'ya taşıdı. Hatıra ve Efsane'de ise çok sevilen Parlak Zırhlı Şövalye'nin zaman yolculuğu temasına geri dönüyor. Tüm bu büyüleyici Jude Deveraux romanları Pocket Books'tan temin edilebilir.

Umarız bu Pocket Star Books'u okumaktan keyif
almışsınızdır
E-Kitap.

Bültenimize kaydolun ve özel teklifler, bonus içeriğe erişim ve şu konularda bilgi alın
Pocket Star Books ve Simon & Schuster'dan en son yeni çıkanlar ve diğeri harika e-Kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi
ziyaret edin
eBookNews.SimonandSchuster.com

Cep Yıldızı Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

□ Bu kitap bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 1995 by Deveraux, Inc.
Daha önce 2001 yılında A Gift of Love ve Simple Gifts kitaplarında yayımlanmıştır:
Dört İç Açıcı Noel Hikayesi

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

İlk Pocket Star Books e-kitap baskısı Kasım 2012

POCKET STAR BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

□ Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

ISBN 978-1-4767-1463-9 (e-Kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.